ما به له تا څه غوښتل؟

(شعري ټولګه)

ویــــناوال:

ذکرالله ملنګ

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

کتاب: **ما به له تا څه غوښتل؟**

ویناوال: **ذکرالله ملنګ**

کمپوز او اډېټ: **عبدالوهاب مومند**

اړیکه: **074 904 3834 ـ wahabmomand90@gmail.com**

چاپ وار: **لومړی**

کچه: **رقعي**

د چاپ شمېر : **۱۰۰۰/زر ټوکه**

د خپرېدو کال: **۱۳۹۹ل/ 2021ع**

چاپ زیار: **بغلان ادبي بهیر**

خپروندی: **نور خپرندویه ټولنه**

اړیکه: **noor.books2014@gmail.com ـ 0777 314 202/078 621 800**

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ!

هغو چا ته چې زه يې د ژوند په خوږو پوه نه شوم د ابد لپاره يې دا ناځوانه نړۍ؛ زه او زما ټول خپلوان پر ځای پرېښودو او د تل لپاره يې د احسانونو پوروړی يم.

مور او پلار ته مې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

د ملنګ دا منظومه وينا .... ذ
غزل او د ملنګ شاعري .... ش
بې قلنګه ملنګ .... ط
حمد 2
نعت 3
کال 4
توبه 5
مه رانه وړه 6
محبت 7
غزل 8
ننګ 9
اغزي 10
دعوه 11
زولنې 12
قلمه 13
احترام 14
حماسي غزل 15
ملامت 16
توشيح غزل 17
اوښکې 18
خزان 19

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختيار 20
آزار 21
ازلي برخه 22
بغاوت........ 23
په کاڼو ولې 24
څاڅکی 25
څو توبې 26
خو چې وای 27
خوښ مې نه دی........ 28
خوښ يم 29
د چا څه! 30
هغه کوم کلی دی 31
ورک جانان 32
ياغي........ 33
اغيار په رگونو کې........ 34
انديښنې 35
انسان ته خطاب 36
انگازه شوه 37
بد نصيبه 38
بد قسمته 39
بې قلنگه ملنگ 40
بيمار........ 41

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيدار.. 42
پرې پايم 43
غزل... 44
په تناب تړلی.. 45
په جبين خال 46
په خوب ويده 47
په ګيله يم 48
په هوش.. 49
پيغام 50
تعبير... 51
تور بوراګی.. 52
توره تياره.. 53
جام 54
جدا شه 55
خېرې ګرېوان... 56
خوبه وړي 57
رڼه شپه... 58
غزل.. 59
کله کله 78
نيمه شپه.. 79
غزل.. 80
د رحمن مېلمانه.. 81

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه.. 82
غزل.. 83
کعبې ته سلام 88
غزل.. 89
ښکار شومه 90
د بیابانونو مېلمه.. 91
دامونه د چا نه منم 92
د دربار خاورې.. 93
د خولې آواز 94
د آشنا مینه.. 95
د ژوند ارمان.. 96
د عاشق آواز.. 97
د لېونیانو په جامه کې.. 98
د ملنګ کچکول 100
د میدان خبرې 101
د ناز دعوت.. 102
د وفا قول 103
د یار په تمه.. 104
زخمي مینه.. 105
زما جونګړې.. 106
زندان 107
زه به نه یم 108

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړوي مې.......... 109
ستا په سترګو 110
سلام آشنا ته.......... 111
غزل.......... 112
ملنګ او ګلاب.......... 113
مننه 114
غزل.......... 115
مرګيه 135
غزل.......... 139
مننليک 140

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ دا منظومه وینا

انسان چې کله تر رواني اغېز لاندې راشي، نو ذهن یې پر حرکت را شي. دغه رواني اغېز له چاپېریاله وي، ذهني تجربې یا پوهه او یا هنر زېږوي، خو کله که په ذهن کې اندېښنې، ستونزې، کړاوونه او غمونه سیورې وکړي ، نو دلته دماغ به بیا دغه ستونزې، کړاوونه، اندېښنې، غمومونه.... په هنري پنځونو کې وړاندې کوي او خپل حالت به د لفظونو او کلمو په انځوریزه جامه کې رانغاړي یا به د ژوند رنګین مزل د اغېزو پر سر لار وهي.

هغه ذهنونه او دماغونه بختور دي چې د طبیعت پېښې په هنري انځورونو بدلوي، د ژوند سفر په رنګینیو کې رانغاړي، خو هغه چې د طبیعت پېښو اخیستي، د هغوی د ژوند سفر پر اغزیو دی. دلته ځیني نشو ته مخه کوي، ځینې بد اعمالو ته او ځینې دا سفر د سترګو په رپ کې بایلي.

نو بختور هغه دي چې د طبیعت پېښې ، د ژوند په سفر او په رنګین لړ کې داسې وپېیي چې ټولنې ته ژوند په رنګینیو او خوند کې وړاندې کړي.

هغه ټولنې چې د ژوند له رنګینیو بې برخې دي او یا یې دغه سفر د ګلونو پر لار نه وي، هلته دودیزې خبرې ، دودیز مسایل، نصیحتونه او بیا هم ژوند ته د رابللو هغه لومړنۍ خبرې په کې دود وي.

زموږ ټولنه د ژوند د سفر د رنګینیو پر لار او هم څنګه چې ښایي نه ده برابر شوې ، لا هم له دودیزو چوکاټونو او خبرو سره مخ ده.

یو زمانه کې به خلکو نظم همدغو دودیزو مسایلو ته وسیله کاوه، خو که یو نیم به داسې راپیدا شو چې د ژوند سفر به یې د رنګینیو په لار برابر کړ، نو ټولنې یې ذهني هضم نه لاره، دا هم زموږ د دودیزو مسایلو او زده کړو پورې تړلې ده ، خو ترڅنګ یې بیا ولسي او دودیزو محرومیتونو پر هغو ذهنونو چې د وینا ژبه یې ولسي او په ښکاره پرې پاپندي وه ، هنري مزل وواهه. دا زموږ د ولسي ادب برخه ده. دا برخه هم د دودیزو چوکاټونو تر اغېز لاندې ده، یوازې د یوې ځانګړې ټولنې او کلتور خبرې راباندې په هنري جامه کې لولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخوا بيا په ليکني ادب کې د ښوونيز، روزنيزو او کلتوري اغېز تر سيوري لاندې خبرې هم لولو. دا خبرې د نظم په ژبه دې ته وړاندې شوي چې په ټولنه کې د سمون فکر رامنځته کړي او ټولنه له شتو ستونزو خلاصه شي، دلته نظم د وسيلې په توګه کارېدلی. شاعري په کې ډېره نه ښکاري. هغه ناظمان چې نظم ليکلو شوق ورسره شته، د شوق او خپلې ځانګړې هڅې له مخې لومړی همدغه دوديزې خبرې او شته ستونزې منظوموي. دا خلک هم بختور دي چې د طبيعت پېښې او خپل دوديز مسايل لږ تر لږه د نظم په چوکاټونو کې رانغاړي. د دوی دغه رنګين لېونتوب ټولنه سمون ته رابولي، يو له دغو لارويو څخه هم ذکرالله ملنګ دی.

ذکرالله ملنګ په خپل دغه منظوم کچکول کې د ځان لپاره خير نه غواړي. خير د خپلې ټولنې د بقا او سمون لپاره غواړي، له شته وو ستونزو يې خلاصون لپاره غواړي. دی بختور دی چې دماغ يې د طبيعت پر پېښو داسې ذهني تجربې وکړې چې نورو ته پند ګرځي او د نظم په خوږه ژبه يې همدغه ټولنه کې شته خبرې او مسايل بېرته کټ مټ پرته له مداخلې وړاندې کړي، ويې ليدل، وايې ورېدل، ويې څکل، بېرته يې کټ مټ پر محاورې يا عادي ژبې نه؛ بلکې په منظومه ژبه وړاندې کړل.

يو مو وشاړه سل نور راته پيدا شو
دا د چا له خوا ورکړې اجازه شوه
ملنګ وايي دغه واک قلم ته ورکړئ!
رانه جوړه په نړۍ کې ډرامه شوه

***

جنګه بس ده مېلمستيا بل لور ته لاړ شه
په کلونو دې کوربه شو زموږ کلی

هغه بيتونه کله ناکله يې ذهني تجربو تخيلي ځواک هم کارولی دی. د داسې نظمونو چې هغه دې يوازې د ټولنې شته ستونزې او ناخوالې وړاندې کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې وزن ته پام وي. له نورو خلکو سره چې هغوی هم په خپلو ورځنيو مجلسونو او ناستو کې دغه مسايل يادوي، توپير دا دی چې دوی د نظم په چوکاټونو کې موزونوي.

نو ملنګ په دې بختور دی چې د طبيعت پېښو په غرونو ونه ګرځاوه، نه يې نشو ته مخه کړه، بلکې يوه داسې موزونه نشه يې پرې وکړه چې ده دغه پيمانه نه ليدله ، خو خپلو الفاظو ته يې پيمانه پيدا کړه او دا دی نن يې زموږ مخې ته ذهني تجربه او لاسته راوړنه پرته ده، ملنګ د خپلو اخلافو خبرې اورېدلي او يا لوستي دي، نو هغو يې هم پر ذهن سيوری کړی دی.

دا چې ته کړې راته ګواښ په سر مې پښې ږدې
زرغونېږم به پر ځمکه لکه زړی.

دده دغه احساس او لوی فکر د لوستونکي ذهن ته دا وينا ور تداعي کړي، د رحمان بابا چې .

ژوندی ځان په ځمکه ښخ کړه لکه تخم
که لويي غواړې د خاورې په مقام شه

نو دی په ګواښ کې خپل ژوند ويني او ځان له زړي سره تشبه کوي. دا هم زموږ د ټولنې يوه دوديزه مفکوره ده . يو بل بيت چې هم د دوديزې مفکورې پر بنسټ دی:

ملنګ وايي ځم په لار د درويشانو
درويشان دي چې ختلي تر افلاک

دلته هم د سړي ذهن ته د رحمان بابا وينا راځي.

چې په يو قدم تر عرشه پورې رسي
ما ليدلی دی رفتار د درويشانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ کچکول مې ولید، ځینو ځایونو کې مېسرو ترمنځ معنوي او لفظي ټکر و، د لهجې بار هم پرې پروت و، ما خپل وړاندیزونه ورته په ګوته کړل، نور دده خوښه چې مني یي او که نه؟

د دا ډول ویناوو یوه کامیابي همدا وي چې لږ تر لږه لفظي او معنوي ټکر او وزني کمزورتیا نه لري. د ملنګ د کچکول طبعه او روانه ژبه دا څرګندوي چې:

ځانګه به نن سبا کې ګل شي
ما یې په سر کې سرې غوټۍ لیدلي دینه

درنبنت او شاعرانه مینه

لعل پاچا ازمون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او د ملنګ شاعري

غزل لکه څرنګه چې له نوم څخه يې څرګنده ده، يوه عربي کلمه ده او د عربو له شاعرۍ څخه دا بڼه پښتو شاعرۍ ته اقتباس شوې، چې وروسته وروسته ځوان تنکي شاعرانو ورته مخه اړولې او د آسمان ځلانده ستوري غوندې په پښتو شاعرۍ کې غزل فورم ځلولی. د غزل مقبوليت د خوشحال بابا له شاعرۍ څخه راپدې خوا پښتو خپل کړ او د عشق (لېريک) مضمون نه سېوا لمن يې نورو سکالو ته وځځوله، خو غزل د نورو فورمونو نه يوه متفاوته ژانر ښکاري ځکه نوي شاعران د شاعري پخوالي له وجې تخنيکي پيل پرې کوي. غزل ژانر د خپل په غېږ کې ځانګړي رکنونه لري چې له(مطلع، مقطع، قافيه، رديف، څپيز او څجيز) خواوې نه بحث مخې ته راځي، چې وروسته سيلابوټونيک سيستم يې له (۷څپيزو نه تر ۱۵څپيزو) پورې يادوونه اړينه بولو، خو کله کله داسې غزل هم رامخته کېږي چې آن تر ۱۶څپيز وزن لري خو آهنګ يې د ۱۵ څپيز په کې ښکاري.

ملنګ صيب د خپلې غزليزې شاعرې په لمن کې داسې موضوعات راوړي چې عشقي، فراق، انتقاديه، وطندوستي، ګيلايه، او پند نصحت مضمون په کې موندل کېږي چې انتقاديه، نشليزم او نوموړې نور پاينتونه د خوشحال بابا له شاعرۍ څخه يې ځمکه را پراخېږي، چې آن تر يوېشتمې پېړۍ پورې شتون يې د ناخوالو په علت د الهام په وزرونو پراته ښکاري. د ملنګ صيب غزليزې شاعري سيلابوټونيک سيستم د څپيزو نا انډول؛ ياني يوه زياته څپه لېدل کېږي خو د آهنګ تارونو له مخې بيا روان سُر او لی ساتي. لکه په دې بيت کې:

زه ناست درته کوڅه کې د راتلو په انتظار يم(۱۵)

دا ستا د ګوتو شمېر مې په فالونو کې راځي(۱۴)

يا:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدلی ببر سر څېرې ګرېوان زه[۱۲]

لېونو کې لېونی وی خو چې وای[۱۱]

د څېو نا انډول يوازې په دې کرښو کې نه وينم همدارنګه په ازلي برخه، ملامت، زندان او مننه... نومې غزل کې د څپو زياتوالی را په ګوته کېږي، دا ددې لپاره چې ملنګ صيب اکثره غزلې د يوولس څپيزو استازيتوب کوي او دا نا انډوليتا په څوارلس او يوولس څپيزو غزلو کې شتون لري خو په ځينو ځايونو کې د څوارلس او يوولس د څپو انډولتيا لېدل کېږي چې (زندان او ژړوي مې...) او نور نومې غزل په ګوته کولی شم. د غزل په پنځلس څپيز او دولس... سيلابوټونيک انډولتيا تر پايه پورې ښه لېدل کېږي چې د وزن سکښت او برابرښت له نورو خواوو سره ښه سيستماټيک آهنګ ساتي.

د انديښنې وړ خبره د لوستونکو او کره کتونکو د خو ګوته وه، چې دا د خو ګوته د يون صيب (د پښتو شعر هندسي جوړښت) څخه ردوم. د ياد کتاب څخه دا خبره نقلول يې اړين بولم، چې ليکي: (په ځينو خاصو غزلو کې کېدای شي د غزل هغه مسرې چې قافيه نه لري يوه څپه له قافيه والو مسرو څخه زياتې شي.) دا ددې مانا لري د غزل په ازادو کرښو کې يوه څپه ډېره خو چې آهنګ يې برابر وي او غالباً د ازادو کرښو ډېرښت يو علت د ډېری شاعرانو نابلدتيا له تيوري کتابونو څخه وي.

د ملنګ صيب د شعري ټولګې ځانګړنو ترڅنګ يوه ځانګړنه له حمديه او نعتيه څخه پيلېږي چې د منځنۍ (کلاسيک) دورې چاپ کتابونه همدې څيزونو ته د ارزښت په سترګه ګوري خو په معاصره دوره کې ډېری کتابونه داسې نه ښکاري، ددې خبرو تر څنګ لوړ خيال، ادبي صنعتونه[چې ستا په سترګو نومې غزل کې درې تلميح صنعتونه لېدل کېږي] او د عرفان او تصوف رنګ په کې لا ښه انځورېږي.

په شعري ټولګه کې مطلعه داره، بې مطلعې، رديف وال، بې رديفه، ذوالقافتين، ماته غرل، حماسي او رومانتيک غزلونه شتون لري او په پای کې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ذکرالله ملنګ ته ددې شعري ټولګې مبارکي وايم او تل يې ددې بيت غوندې تاند غواړم:

چې قلم وي، نيمه شپه او سپين کاغذ وي
زه ملنګ هم په رښتيا توره بلا شم

نمانځنه

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۶ل

بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې قلنګه ملنګ

د چونغر په لمن کې دېره، سایل د کوڅې یار، بې کچکوله بې قلنګه، د ولس په وېر کې له ځانه ورک، د ولس خیر پسې په جومات او ښوونځي کې لالهاند ملنګ ترنم دی، چې کور په کور ولس ته د ولس لپاره د سوال لمن نیولې، خیر یې غواړي ، ولس یې کله رټي، کله یې مني او کله پېغور ورکوي خو ملنګ د نصحیت لکړه په لاس هر ور ته د بېدارۍ او ښېرازۍ ترنم ښه په مینه وايي.

ویده به کله پاڅوې له خوبه
ملنګ هغه او غزلونه هغه

یا:

خلک مې بولي چې ازغی دی او نفرت ترې وکړئ
اغزی خو ویني چې ساتنه کړي له ګله ځینې

ملنګ د حق په مخ خندېونه، د جبر خلاف چیغه، د مینو د زړه شور او د ناخوالو طلسمونه ماتوي، دې کاروان ته ملنګان رابولي د نا پروا خوی له اړخه خاموش منبر او محراب هم نه مني.

واعظه ته ګونګی یې او حق ویلی نه شې
محرابه ملامت یې که منبر کړم ملامت

د ولس په مینه مست ملنګ د نصیحت لپاره لفظونه ډېر ښایسته پېیلي دي، سمون په جنون کې ملنګ د خواږه ژوندون بهار او خُمار په عشق او مینه کې لټوي، د هوسا ژوند لپاره انسان خپل ځان ته رابولي د ریاء په دریاب کې ډوب ورک لاري یې خوښ نه دي.

ښه مجاز د ماشومتوب الله راکړی
په وړه خبر خپه او هم پخلا شم

یا:

د مخلوق په وړاندې پورته پورته غورځي
شیخ بې ځایه ریایي کړي خوښ مې نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ په عرفان کلک مېين دی او د کلام په هر مخ کې يې دا مينه له ورايه ځلېږي، د معرفت څراغ په لاس خپلې توبرې سره د جانان په لټون کې ډوب او سرګردان دی څو خپل مسير ومومي انسانيت ورته د مينې په لار کې برېښي آن د غير لارويان ورته بينا نه برېښي.

که دې ونېوه لمن زما د يار
سپين کوتر به درنه جوړ شي که يې زاغ

يا:

مينه يوه ده مينان يې ډېر بې حده وينم
چې په کوڅو کې غلطېږي هغه کوم کلی دی

د سولې تنده، ټولنيز عدالت نشتون ، زياتی او محروميت بې قلنګه ملنګ څخه بېنوا نه دي پاتې ډېر ښه يې په ترنم کې يې رانغښتي او د سمون خيرونه يې غواړي.

زه په کوم ګناه مجرم يم ګڼل شوی
چې مې ډکه له بچو نه هديره شوه

يا:

څوک چې نوم د سولې نن په ژبه واخلي
بيا سبا يې په ريښتيا په کاڼو ولي

ومو غوښتل د ملنګ صيب د شاعري له اړخونو يو کوچنی ظاهري انځور راواخلو پاتې علمي بحث او ملغلرې به يې درنو ښوونکو او د ادب علماو ته پرېږدو، پای کې د ملنګ صيب د لومړي کتاب چاپ (ما به له تا څه غوښتل؟) مبارکي ورته وايم، هيله من يم لفظونه يې د نسلونه په خوله کې زمزمې وکړي او د ملنګ غوښتل شوي خيرونه د وطن کچکول کې واچوي.

مينه او درنښت
عبدالمبين صافی
بغلان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

چې قادر په هر يو کـار دی هغـه خــدای(ج) دی
چې د هر چار مدد ګار دی هغـه خــدای(ج) دی

په تسبېــح چــې مــلائيک ورتـــه ګــويا دي
چې هر څوک يې طلبګار دی هغه خدای(ج) دی

هـــــم ثنــــا يې په اوبـــو کې کبــان وايـــي
د هـــر چـــا راز ته بيدار دی هغه خـدای(ج) دی

که شـــــجر، حـــجر، مـــدر او يا حيـــوان دی
چې هر چاته بيا په کار دی هغـــه خـدای(ج) دی

وچــــه ځمــکه ده يو دم يې کـــړي زرغـــونه
راوستونکی د بهـــار دی هغـــه خـــدای(ج) دی

چې دده څـــــوک بنـده ګــي کوي پـــه حقه
هم دده بنده چې يار دی هغه خــــدای(ج) دی

رســــــــولان يې هـــم دنـــيا ته رالېـــږلـــي
چې مين مې په دلدار دی هغه خـــدای(ج) دی

که څوک وايي چې پادشاه يم، پادشـــاه نه دی
د شاهانو چې سالار دی هغـــه خـــدای(ج) دی

عبـــــــــادت يې همـــېشه کـــوه ملــــنګه!
په قيـامت کې چې قهار دی هغه خدای(ج) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

مهـــربان تـر مـور او پـلار يې محمده(ص)
انبـــياوو کـې سـردار يې محــــمده(ص)

دا مـنم له تا ډېر مخــکې پيــدا شـوي
تـه د ټــولــو افتــخار يې محــمده(ص)

په ظاهـره کـې وروستی دنيا ته راغلې
په باطن کې لومړی وار يې محـمده(ص)

درود ســلام به درلېږمه د رب دوسته!
دلتـه، هلــته مې په کـار يې محمده(ص)

نوم دې خـوږ راباندې لګـي د زړه سره
ګناهـکار امـت غمـخوار يې محــمده(ص)

د اخـــلاقـو نمــونه دې يـاد ســاتمـه
چې ياد کــړی کــردګار يې محـمده(ص)

صفتــونه دې ملنــګ کولـی نه شـــي
چې په کومـو ته سيـنګار يې محـمده(ص)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال

کالـه بـدل شـوې خـو نيـتونه هغـه
بنـــدي هغـه او زنـــدانـونـه هغـــه

شپه، ورځ تېرېږي انتظار اوږدېږي
راتـــګ هغـه شـــو سفـــرونه هغـــه

سـهار په روغـو پښـو له کوره وځي
ګـوډ، مات را درومي لاملـونه هغه

د بل چا سترګې ړندې نه شوې دلته
خيـال يې روغ نه شـو نظرونه هغه

ويـــده به کلـــه پاڅـــوې له خـوبه
ملنــــګ هغـــه او غـــزلـونه هـــغه

۱/۱/۲۰۱۴ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبه

د نـا اهـــلو لـه يـاري نــه مې تــوبـه
په دوســتـۍ کې دښمـــنۍ نـه مې تــوبه

څښتن خپله ښايسته ښايست يې خوښ دی
د بـدرنګــو له دوسـتۍ نــه مـې تــوبـــه

ترېو تنـدی څـوړنـدې ســـترګې د بل چـا
له دې هسې بـد نيتــۍ نـه مـې تــوبـه

چې يې ټنډه په سجدو شـاهده نه وه
بې ايـمانه شين خـــالــۍ نه مې تـــوبه

شـل مې نه کـــړله ملنـــګه نولـــس پاتې
دې نيـــمګړې دنيـــاګۍ نه مـــې تــوبـه

۱۳۹۲/۱۰/۱۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه رانه وړه

دنیـــا درهـم دې یـــوړلـو کتـــاب مـه رانـه وړه
سپوږمـۍ د څوارلسـمې په سـحاب مـه رانه وړه

له ډېرو هڅو وروسـته مـې ګوهر په کې موندلی
تر څنګ چې مې بهېږي روڼ درياب مه رانه وړه

مـــا اوس وپـېژنـــدله خپـــله پـولـــه او پتـــې
جریـب رانـــه یونـــسې او تنـــاب مـــه رانه وړه

ډېـــر یـــم وږی تـــږی د سفـــر غـــرمو وهـــلی
زم زم مې پیـــدا کـړي او کبـــاب مـه رانـه وړه

اسـتاذ مې چې بدنام شولو تعليم مې له پام بد
امـــام دې رانـه يـوړلـو مـحراب مـه رانـه وړه

د شـعر په خـوږه ژبـه چـې څـه حقيقت وايي!
ځـــاريـــږم لـه ځـوابه او تـراب مـــه رانه وړه

ملنــګه! هر يو ګـوره خپلې ګټې پسې درومي
اخـــر کې مې ګټـــلی انقـلاب مـه رانـه وړه

۱۳۹۲/۱۰/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت

چې یې کـړی وي اقـــرار د محـــبت
مـــا لیـــدلی دی په دار د محـــبت

دښمنـــي به د اغیـــار پر ځـــان منـــي
کـه څـوک درومـــي په نېغ لار د محبت

ورتـــه کـــېنه او څـــاره یې لـویـــه لاره
چې شي پوه په پـــټ اســرار د محـــبت

د غلـــیم لـه جـــفا لاړل لـــرې لــــرې
شـــــول یو ځای هلته په غـــار د محـــبت

د ملنګ رنګ چې په خپل حال پاتې نه دی
سوځېـــــدلی پـــه انګـــار د محـــــبت

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــې همـته لکــه ځــان دې کړمـــه زه
بيـا په ځـان باندې تـاوان دې کــړمه زه

خدايــږو لاړمـــه د کومــې بلا ښکار شوم
چې ملگــرى د شيـــطان دې کړمـــه زه

اوس به څنگه په تيارو تر خپل آشنا ځم
بې نظــره بې چشـــمان دې کــــړمه زه

چــې مې کله د اشنا په پَله، پل کــېښود
انسـانـانــو کې انسـان دې کـــړمه زه

چــې مې خوب د نيمې شپې ويل آبا ته
بنـدي شـوى په کنـعان دې کــړمه زه

د ملنـــگ ياغــي قلـــم په ژړا ســـر شو
لکه اوښـــکه د آســـمان دې کـړمه زه

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګ

پر تا غیـرت پر تا مې ننــګ خوښــېږي
ستا مې کلتور ستا مې فرهنګ خوښېږي

چې پـه سیــنه باندې زخــمونه منــي
په حوصلـــو کې مې پتنـګ خوښـېږي

د ښکلــو میــنه کې پلمـې وې ډېـرې
ځکــه مې میــنه د بـدرنګ خوښـېږي

جـوړه چـې درومــو د کابــل په سـفر
ګـرم موسـم کې مـې سالنګ خوښېږي

سپینـه کــوتره پـه آزاد ژونــدون کې
لــوړ الوتـل مې پـه ګـړنګ خوښـېږي

په خــړ څـادر او خړ دستار کې ګرانه!
ستـا مې خویــونه د ملنــګ خوښېږي

۱۳۹۲/۱۲/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزي

گلابه! ستا تر څنگه نن اغزي راته بلا شول
ها! پورې غونډۍ شاته مات کودي راته بلا شول

په مینه نه پوهېږم لا تر اوسه وور ماشوم یم
چا ایښي راته لار کې شنه بنگړي راته بلا شول

هر وخت مې سر ټېپي او په گرېوان وینه راماته
کونړه! ستا د ستر ځنگل لرگي راته بلا شول

ملنگه! نن مې هر یو تور پېکي روپۍ ته غل دی
بدرنگو ته چې نه شوم گلالي راته بلا شول

۲۰۱۴/۳/۲ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوه

کریـــه شپـــه مې تـا پر سـر له ځـــان سره دعـــوه وه
نا وختـــه پاڅېـــدو کې مې شیـــطان ســره دعوه وه

زړګیــــه! ستا د لاسه پټــــې سترګې ځــــم زنـدان ته
چې زړه ځي هلته پښې ځي له چشمان سره دعوه وه

څښتـنه! ښـــه پوهــېږم آزمــویـــنه تقــدیــري ده
تعبیر مې د خـوبونو له کنـــعان ســـره دعـــوه وه

چې کلـــه مې قضـــا د ژونـــدانه تـــرېنه پوښتـــله
نـور ســـر په زنګـــانه مې له وجـــدان سره دعوه وه

ګیـــله لـــه پســـرلیه د نـــن وخـت وګـړو وکـــړه
بـــاران ســـره دعـوه وه، له آســـمان سره دعوه وه

راشـــه پســـرلیه! لاس دې یو کړه له ملنـــګ سره
چونغر په ژړا ســــر، له خواجه الوان سره دعوه وه

۲۰۱۴/۳/۱٦ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ســتا د زلفــو زولانــه مـــې ژړوي
سـتا د مړو ســترګو کاته مـې ژړوي

له ازله یې نصــیب سرګـــرداني ده
دردېــدلــي پښــتانه مـــې ژړوي

نن یې تله د انصاف په لاس اخېستې
پردي سپک او خپل درانه مې ژړوي

د یوه پَل خاورې نه وي بل را درومي
اوږد کتــار دې مېلــمانه مې ژړوي

کله را به شـې د سـولې سپین سحره!
شېــبه وروسته ستــا راتله مې ژړوي

ورتــه مه زورېږه خـوی یې ده ملنګه!
آشـنا ســـر په زنګــانه مـــې ژړوي

۱۳۹۲/۱۱/۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمه

قلمــه! مــا درته پــرون يو څــه د زړه وويل
تا سم د واره هغــه څــه واړه په خــوله وويل

راباندې ټول خلـک خبر شـول پټه پاتې نه شوه
څــه اضافــي دې ورته نور زمــوږ کـاله وويل

مـا درته ورځې د خوښـې په کــوتو وشمېرلې
تا راته بيا يو څه ګوډ مـات او نور څه مړه وويل

ته تـر قيامـته راسـره يې په دې پوه شـومه زه
وايـه! ګـړېږه چـا پـه امــر چــا په پَله وويل

ملنــګه! تل کـوه دوستــي له ښو کسانو سره
هســې نه تا ته يو کاڼــه او بل ړانــده وويل

۱۳۹۲/۱۰/۲۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

احترام

چې عزت او احـــترام دې وي په کـــور کې
د يـــووالي ښه نظـام دې وي په کـــور کې

ښه اخلاقـو باندې خپل صورت سينگار کړي
په زړه ژبــه يو کـــلام دې وي په کـور کې

خامـــخا به خپـــلې موخې ته رسېـــږي
چې منلی خپل مقام دې وي په کـــور کې

چې ځښـــتن لا په ازل بـدبخـــت پيـدا کړ
په دا نه کعـــبه احـــرام دې وي په کور کې

لــــه دې بلـه نېکـمرغي به چـــېرته نه وي
چې مسجد او هم امـام دې وي په کور کې

ای ملنـــگه! د خــــالـق شکــر ادا کـــړه
پاک سپېڅلی دين اسلام دې وي په کور کې

۱۳۹۲کال
د عرفات مبارکه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حماسي غزل

زړګیـــه! زوړنـد د اُمېـــد په تــنابو کې ښـــه یې
لالیـــه ته هـــم د غلـــیم په زنـــدانو کې ښـــه یې

په پښـــو، لاسـو کې دې شـرنګار د زولنـو مزه کړي
دروازې بنـــدې، کړکۍ بنـدې، په تیارو کې ښه یې

د بـې ننـــکۍ آواز دې را مه شـــه تر غـــوږه زمـا
هر یو انـــدام زنځیـــر تړلی په غـــرمو کې ښـه یې

خیر که له تا پرته مې تور پیکی په کور کې سپین شو
په نن سبـا دې چې غولېـــږم په وعـــدو کې ښه یې

په روغ ګرېوان روغه سینه مې چې ترخڼګ رانه شې
سوری ســـوری دې سور ټټـــر په پرهرو کې ښـــه یې

په ســور سالو دې چې سرې وینې د سپین مخ پاکوم
په ښکلـــې مـخ د شهیـــدانو کتـــارو کې ښـــه یې

د ځانه جوړ کړه حـنظله په نیمه شپـــه کې ولاړ شه
ننبه غیـــرت کې راته پرېـــږده نښـــانو کې ښـه یې

ملنـــــګه! لیکه حمـــاسي اشعـــار قلـــم په ژبـه
په شاعـــرانو کې ستـــایلی په نظمـــو کې ښه یې

۱۳۹۲/۶/۱۳ل
خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامت

ها! سترګې ملامتې که ځیګر کړم ملامت
ریباره ملامت یې که دلبر کړم ملامت

خونې رنګه سالو قلمه راغله لویه لار کې
تقدیره ملامت یې که نظر کړم ملامت

واعظه! ته ګونګی یې او که حق ویلی نه شې
محرابه ملامت یې که منبر کړم ملامت

هر چا کاڼي اخېستي بې پوښتنې وېشتل کېږم
هواره ملامته او که غر کړم ملامت

جامه کې د دوستۍ یې د ابد پر خوب ویده کړم
اقراره ملامت یې که باور کړم ملامت

نن تله د انصاف په لاس راغلې ده ملنګه!
تیاره کړم ملامته او که لمر کړم ملامت

۱۳۹۱ د تلې ۲۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توشیح[1] غزل

ذاکـــر مې نه کړلې زړګيــــه، ته پر بلــــه درومـــې
زما ضميـــــره لېـــونيه، ته پــــــر بلــــــه درومـــې

کور يې مالـــوم، در يې مالـوم دی نن ړانده ور درومي
زما له ځــــــان ســـــره ملګـــــريه، ته پر بلــه درومې

راځــــه پوښتـــــنه يې د ميـــــنې ميين زړه نـــه وکړو
دنـــګ د چنار په شـــــان زلميــه، ته پـــر بلـــــه درومې

انـــــار دننـــه يمــــه ډک خــو ښــکاره هېـــڅ نه لرم
پـــــه زړه زخمـــي يمه لااليـــــــه، ته پـر بلـــــه درومې

لمــــن دې نيســـم لکـــــه بيــــا چې په ســـفر روان يې
را نــه جـــلا شــــــــوې پردېســـــيه، ته پر بلـــــه درومې

له دنيـــــاګۍ دې چـــې عُقبــا په خـپل ځـــــان ومنـــله
د ژونـــــده خــــــوښ يم په مرګيـــه، ته پر بلـــه درومـــې

هېر به دې نه کړي خوار ملنګ، خو ته يې هم هېر نه کړې
تر څنـګ يې ميـــشت کـړه ګـاونډيه، ته پر بـــله درومې

۲۹ د وږي

[1] ـ د هر بيت د لومړي مسرې توری که يو ځای شي نو ذکرالله ترې جوړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

په بخـــت ویده آشنا ته ما پرون يو څه ويېلي
له خـــيال يې ټول هغه وتلـــي لکه نه راغلـــي

اوس پـه دې فکر اندېښـــنو يمه چورتونو وړی
نور يې شـړي له خپله ځانه موږ ته راشي ځغلي

صاحبـــه! راغلمـــه تر تا يو څـه پرې وکړه منتر
په نـــاروا او په روا پسـې يې څـــوک دي تللي

زه له تقـديره ګيـــله من يم پر تا هسې اوښکې
له سترګو درومي بې اختـياره دا چې زړه رټلي

راځه چې ورکړو ســره غاړه دا يې زه مـــلامت
غماز خو ويني يو ځـل بيـــا راته کـــاږه کتـلي

ملنګه! ځير شه تور ښامار ته پـه رڼا مې چيچي
چې څوک په سمه لار روان دي نن يې بيا وژلي

۱۳۹۱/۲/۳۱ل
د مظلوم يار شرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزان

ما له یار سره اغیار په لار کې ولیـــــد
ما بایللی اعتبــار په لار کــې ولیــــد

له ما مه کــوی پوښتـــنه ورته ګـــورئ!
یو ځل نه دا مې څـو وار په لار کې ولید

نه تیاره نه توره شپـــه وه چې غلـط شم
برالا مــې انتـــظار په لار کــې ولیـــد

ګلابـــــي رنګه ملنـــګه خـــزان مه شې
نه مې ته، نه مې دستار په لار کې ولید

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختیار

لکـــه چې پرېوزي غمـــی مې له چـــارګله ځیـــنې
داســـې جـــلا مې شـــو زړګی له خپل ګوګله ځینې

نن به توپـــیر د آرتیـــنې او مېـــړه څنـــګه وکړم؟
دستمال، ګونګـرې څنـــګه بېل کړم له وربله ځینې

ادکۍ مـــورې ګیله مه کړه خپـل قســـمت دې ژاړه
ګرېـــوان دې څېـــرې شو هوښیار او له پاګله ځینې

له چـــانه وکړم لاس نېوی او له چا لـــرې لاړ شم
راته په ګـــوته کړئ شیـــخان له توره غلـــــه ځینې

خلک مې بولي چې اغزی دی او نفرت ترې وکړئ!
اغزی خو وینې چې ســـاتنه کـړي له ګلـــه ځینې

مـا خـــو ژوندون د اَسارت پر ځان منـلی نـه دی
کاشـــکې آزاد شم او اختـــیار واخلم له بله ځینې

خاونـــده ورځ به دې اخـــتر، شپه به دې قدر ګڼم
چې دا راغلـــي بېـــرته لاړ شي له کابلـــه ځینې

ملنګه! ځینې یې سپـین شعر او زه یې نثـــر بولم
چـې کله تـــــېره شي خـــبره له غزله ځینـــې

۱۳۹۲/۱/۲۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزار

چې مېږی یې آزار کړی نه وي شته؟
چې ریبار یې زورولی نه وي شته؟

چې په زړه کې یې آشنا وي پټ ساتلی
چې یې حال چا ته ویلی نه وي شته؟

خامخا به یې رازونه بر ملا شي
شیطانت چې یې چا کړی نه وي شته؟

تا لیدلی چې په لار کې دې ټک درکړي
چې ګاونډ کې چا ساتلی نه وي شته؟

ما کتل چې زه او ته یې سره بېل کړو
چې غماز چا پېژندلی نه وي شته؟

ای ملنګه! ستا پر کرښو بد ګومان شوم
چې بې موخې دې لیکلی نه وي شته؟

۱۳۹۱/۴/۶ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازلي برخه

دا ســـــتا په ياد مې څـــو ځلې کوڅـــې ښـــارلي دي
چې بيــــا مــــې کــړو سترګو ســـتا په لور کتلــــي دي

ګلان دي، که اغزي دي ســـــتا د در راته محبوب دي
دا نــــن مې ځـــــکه دواړه پـه اوربــــل ټومبــــلي دي

په نيت کې خدای کامياب کړم په کوڅه در برابر شوم
مــــــا لارې دې راتلـــــو درتـه مـــدام نيولــــي دي

چې ستا په مينه مست دي لېوني نه دي ټول روغ دي
په ټولـــــو کې له ټولـو نه دوی ټـــول ښاغلــــي دي

په زړه يې بــــل څـــه نه شته بې له صدقه درته وايم
رنځور بيــــمار يې مه بوله ما ټـــول لېدلــــي دي

په دواړو ســـــترګو ژاړي ديـــــدنونه دې يار غـــواړي
په دغـــــه محـــــبت کې نــــــور له خيـــال وتلي دي

زه ګيـــــر نن د اغـــــيار په دام کې کـــېوتم زړګـــيه!
له ډېره وخـــت په دې خـــوا يې دانې شيندلي دي

ملنګه! له قســــمت څـــخه به ولــــــې نه ژړېـــــړې
په برخـــــه ازلــــي دې انديښـــــنې ليکلـــــي دي

۱۳۸۵/۱۱/۱۹ل

د سلطان داود شرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

کتـــل کوي دوه ســـترګې خو زړګی کړي بغـــاوت
اُمېـــد يې ډېـــر ارت وي خو مـــرګی کړي بغـاوت

موړ ټول په دې اقـرار يو په يووالـــي کې يو موټی
زمـــوږ د کـــور تر څنـــګه ګاونـــډی کـــړي بغاوت

مجبـــور يمه چې وکـــړمه يرغل ســـتا پر نـــادودو
خپـــل ولي مې په کاڼـــو او پردی کـــړي بغـــاوت

په دې تمه به ناست وم چې څنګله ته به کړم تېښته
خبـــر شوم ترېنـــه دَم ګـــړی زمـــری کړي بغاوت

په عـــذر عـذر تېـــر مې کړو آشـنا ته لاس تر زنې
قسمت مې خوار پيـدا دی چې لالـــی کړي بغاوت

دا نن چـــې زه روان يـــم پـــر يوه او ته پـر بلـــه
د زوی او پلار تر منـــځه نن لمســـی کـړي بغـاوت

ملنـــګه! ښه خبـر يې نه سـالو نه تور پېـــکی شته
ګـــودر په اوښکو سر شو چې منـــګی کړي بغاوت

۱۳۹۲/۴/۱۵ل

سيد جمال الدين ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو ولي

هغــه څــوک چې مــې پخـوا په کاڼـو ولي
نــن يې وينــمه چــې تــا په کاڼــو ولــي

څــوک چــې نوم د سـولې نن په ژبه واخلي
بيـــا سبـــا يې په رښتـــيا په کاڼـــو ولـــي

ډلييـــزه ټــول د خـــاورو مېـــلمانه کـــړي
شـــل پنـځه وېشـت بـــرالا په کاڼـــو ولـــي

بيـا قـــولزوم دې پـه څپـو راولـه خـــدايه!
هغه چـا تــه چې موســی(ع) په کاڼــو ولـــي

د خپـــل حســـن ملامت کړمـــه نـــړۍ تـــه
دا چـــې نـــن مـــې زليـــخا په کاڼـــو ولي

څه دې خيال دی د طايف ښاره خپل ځان ته
ســـتا په غېـــږ کې مې آقـا پـه کاڼـــو ولـي

نـن مـې اهـــل د زمـــان وليـــد په سترګو
نـــا روا پـــر پــــړدې روا په کاڼــــو ولـــي

پـــه خپـل ظلـــم باندې ويـاړي او روان دي
زوی تـــه ګـــوره چــې آبـــا په کاڼـــو ولي

لـــه قلـــم ســـــره ســـلا وکړه ملنــــګه!
ګـــــوره! بيـــا به دې دنيـــا په کاڼـو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څاڅکی

په ســـر مې د ټټــر څــاڅکي باران ولگـــېده
دا ستا د لـــوري ما بانــدې احســـان ولگـــېده

غريبه دنياگۍ کـې مې هر چاته سترگې خلاصې
په تمـــه د وصـــال پر مـــا جهـــان ولگـــېده

ويده مخلـوق راويښ شو د لېـــدلو انتـظار کړي
پـــه لاره کـــې ولاړ ما په خپـــل ځان ولگـــېده

د تـــورې تيـــارې غلـه! په قرار قرار مې پرېږده
هر څـــه دې رانه يـــوړل زوړ او ځـوان ولگـېده

اخيستې يې ده مـا پسـې په نه گـناه مې وژنـي
انصـــاف چا ســـره نه شـــته فقـير، خان ولگېده

د خدای(ج) ملکونه ډېر دي ولې بلې خواته نه ځي
په زړه کـې د آســـيا مـې جوړ توپـــان ولگـېده

ملنـــگه! د انصـــاف تلـــه دې غير لاســـته لاړه
خـــالـي لـــه بـــرکته دســتـــرخوان ولگـــېده

۱۳۸۸/۳/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو توبې

د زړه وینې په کوپړۍ د سر کې ښمه
د غمـونو افسـانې مې شـوې ملګــرې

نـه رغــېږم نه اُمېــد د رغېـــدو شته
له تا لرې زولنــې مې شـــوې ملګــرې

په رڼو ستـــرګو یې وینـــم ما خـطا کړې
جادوګرې سترګې شنې مې شوې ملګرې

دا چې ټول مې لېــونی، لېــونی بولي
د نا اهلـــو قافلـــې مې شـــوې ملګرې

عمر تېر شو او تېرېږي خدایه(ج) څنـګه؟
بنـــه ژېړه تـــرانې مې شوې ملګـــرې

نه مې وکړو عبـــادت پر نیمه شپـــه کې
بس چې کړې څو توبې مې شوې ملګرې

نن خـــالي لاســـونه لاړم ای ملنـــــګه!
په زړګي څو خاطرې مې شوې ملګـرې

۱۳۹۸/۴/۱۸ل

۳:۰۰ ب ظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې وای

چې د یــار دې در لرګــی وی، خو چې وای
خیــر که خپلونه پردی وی، خـــو چې وای

ګرځېــدلی ببــر ســر څېـــرې ګرېوان زه
لېـــونو کې لېـونی وی، خــو چـې وای

خیر که خوب او آرام نه مې وای په ژوند کې
چې آشـــنا ســره ناستـی وی، خـو چې وای

په دنیـا کــې دې څه غــم راســره نه وی
د چینار په ســر کارغی وی، خــو چـې وای

آشــنا ما سره مشـــغول چې همېــشه وی
د لمــن یې تــور پاولـی وی، خو چې وای

نــه مې چـا ســره وای ناســته نــه ولاړه
وچ دې ژمي یو نیالګی وی، خو چـــې وای

زه ملنـــګ یم خوی خصلت د ملنـګي کړم
په ګــودر یې مات منګی وی خو چې وای

۲۹/۱۲/۱۴۲۷هـ ق

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ مې نه دی

چــې غــلام ته غـلامي کړي خـوښ مې نه دی
چــې اغیار ته سـلامي کړي خـــوښ مې نه دی

چـــې د بل دې لاس امسـا شي پرې لعـــنت شه
بیـا چې غـیر ته هر کلي کړي خوښ مې نه دی

نــه بــه یې واخـــلم نه به یې وپـــلورم ورباندې
د سود خورو آشـــنایي کړي خـــوښ مې نه دی

چې خـــوري غــوښې او پلـــو الله ورکـــړی
اندېښـــنه د سبـــایي کـړي خـوښ مې نه دی

دوه دوســتان که وي خپه الله به یې جوړ کړي
چې تر منځ یې شیطاني کړي خوښ مې نه دی

د مخلـــوق پر وړانـــدې پورته پـــورته غـورځي
شیـخ بې ځایه ریائي کړي خـوښ مـــې نه دی

په تســـبو او ســـتره ږیره یې غـــلط نـــه شـې
عبـــادت فرمایشـي کـړي خـوښ مـــې نه دی

چـــې لایـــق مې د آشـــنا د مینـــې نـــه وي
بیا تـر مخ یې ریباري کړي خوښ مـې نـه دی

ای ملنـــګه! نور یې نـــوم په خـوله وانخـــلې
چې غلیم ته آبادي کړي خـــوښ مـې نـه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ یم

ګــلابه! ســتا لپـــاره له اغــزیو سره خــوښ یم
آشـــنا ستا د کــوځې له ګاونډیو سره خــوښ یم

نږدې ده چې دې سمــې پر ځای وخېــژمه غره ته
ځنـــګله! در روان یـــم له زمریو ســـره خوښ یم

زه ســتا د ناکـــردو دې لاسه ځمــه له دې ښـــاره
زړګیـــه! لـــرې، لـــرې له پردیـــو سره خــوښ یم

غلـــیم ته مې کـه ستا سینه ســـپر نه شـــو ادکې
مورجانې! د خورکۍ ترخنګ بنګړیو سره خوښ یم

کــه خــرڅه مې شمـله د پلار نیکه په بېګانه کړه
ملنـګه! له دې وروسته له لرګیــو ســره خوښ یم

۱۳۸۹/۲/۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا څه!

دا چې ســـتا په عشــق اقرار یم د چــا څه
بیا چې ســــتا په ســـر په دار یم د چا څه

د زړه وینه مې په خپـــله خوښه ورکـــړه
اوس که خـــومره زه بېـــمار یم د چــا څه

ویلې کېـــړي چـــې په اور د کبابیـــانو
کـــه زه وازده د جـــزار یم د چــا څـــه

که چاړه باندې مې پوست د تن جلا کړي
دې چـړې تـه چې تیـار یم د چـــا څـــه

که ګومان د لېـــوني راباڼـــدې کـــاندي
لېـــونی که دې دربـــــار یم د چـــــا څه

که په دښته او بیـــابان بې هوده ګـرځم
په جامه یې چـې سیـــنګار یم د چا څه

که غنـم راتـه په زړه زخمي څوک وایي
خو چــې ډک لکـــه آنـار یـم د چــا څـه

د نړۍ مشتریان ټـــول پرې را خبر شئ!
چې ملنګ یې خریـــدار یم دې چـــا څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کوم کلی دی

چې مې زړگی پرې هوســېږي هغه کوم کلی دی
چې مې جانان په کې اوسېږي هغه کوم کلی دی

چــې مې زړگـی په ژړا سـر شي او غـرېږي راته
له سترگو اوښکې چې تويېږي هغه کوم کلی دی

راشــه در وښـايم په گوتــه هـم دا اوس مې وليد
چې انــوارات پرې راورېــږي هغه کوم کلی دی

نښــې يې ډېرې خـــو يـــوه يې شين گنبد وايمه
چې له هېـچانه نــه ورکـــېږي هغه کوم کلی دی

څومره ظالــم ومــه په ځـان چې ورته نه راتلمه
چې مې باور پرې قوي کېږي هغه کوم کلی دی

څــه عــجايب او غــرايب مــې ميــنان وليـــدل
چې تور له سپين سره گډېږي هغه کوم کلی دی

پــه گـــونگی ژبـــه د مين په مينه څنگه پوه شم
په ايشـارو هم نه پوهـــېږي هغـــه کوم کلی دی

مينــه يـوه ده ميـــنان يې ډېـــر بې حـده وينم
چې پــه کوڅـو کې غلطېږي هغه کوم کلی دی

ملنــگه! دومره پته بس ده نور قلم پرې بند کړه
عاشق په زړه چې پټ ژړېږي هغه کوم کلی دی

۱۴۳۰/۱۱/۱۲ه ق ـ نبوي جومات، مدينه منوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک جانان

په سپیـــنه رڼا ورځ کې مې جـانان ورک کـړی دی
د ســرو شـونډو له پاسـه مې پېزوان ورک کړی دی

څومــره هلــې ځلې مــې چــې وکـــړې پیـدا نه شو
د سپین او تور په منځ کې مې میزان ورک کړی دی

زمــا د لاس امسـا وه نـن اغیـــار تـه پـه کارېــږي
پلورمــه یې په خپــله مـا نشــان ورک کـــړی دی

مینه مینه کړله مې تک سپـین رنـگ مې بـدل شـو
ځیـر ولـې ورته نه شم ما مــرجان ورک کـــړی دی

ملنـــگ به یې هـرو مـرو ژړا په خپـل سبحان کړي
بې وخته یې چې څیرې خړ گرېوان ورک کړی دی

۲۱/۸/۲۰۰۸ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاغي

پــه نظـــر درتــه ښــکاره شوم خـــوبه وړی
دا چـــې زه پر باطـــن روغ په صـــورت مړی

څــه دې خیـــال دی چـــې د هیڅ کولو نه یـم!
لـه ناخــــوالو جنــــجالونو ســتړی ســــتړی

بـریالــی لا پــه ازل کـــې زه پــر تـــا یــــم
د مـــوسی دې لاس امســـا یـــم تـــه یې پـــړی

دا چې ته کړې راته ګواښ په سر مې پښې ږدې
زرغونیـــږم بـــه پـــر ځمـــکه لکــــه زړی

له ملنـــګ څخـــه نـــږدې قلـــم یاغـــي شـي
چـــې اغیـــار یې دی لـــه یـــار ســـره لـړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيار په رګونو کې

راتـــه ښـــکاري قـــافلې نه شـــوم جدا
له کعـــــبې او له مـــکې نه شوم جـــدا

په رګـــونو کې اغيـــار مې ځای نيـــولی
غلـــط شـوی له کوڅـــې نه شـــوم جدا

اوس به خود دې بېګانه په دام کې ګير يم
چـــې د ســـتا له دروازې نه شـــوم جـــدا

ســـرکشي مـــې له هغـــه وخته حساب شوه
چې مې کـــړې وه وعدې نه شـــوم جدا

بريالـــی به شـــمه هلتـــه ای ملنـــګه!
چې شيطان له وسوســـې نه شوم جـــدا

۱۳۸۹/۲/۱۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې

کــه تور توپــان توري تیــارې وې تا به نه پرېږدمه
خیــر که له بل سره وعــدې وې تــا به نه پرېږدمــه

دا مې اقــرار دا مــې اســـرار را ســره ومنـــه ته
که په آسمان ورېځې خپـرې وې تا به نه پرېـــږدمه

که دې کــوڅې او لارې بندې د دیـدن ټولې شوې
که ببـر ســـر او اندېښېـــنې وې تا به نـه پرېـــږدمه

خیـــر که تنـــها یې دا ونه وایـــې تنـــها یمـه زه
زمـــا لا مخـــکې دا نـــارې وې تا بـه نـه پــرېږدمـه

ګـــوره! غلط د زمانې چې غمـــازان دې نه کـــړي
که مې په لاس کې شمعې مړې وې تا به نه پرېږدمه

که جـــدایي یې زمـــا او ســـتا په دېـــوالونو کړله
په دغـــه باب که فیـــصلې وې تا به نه پــــرېږدمه

وایي ملنـګ چې لاس په لاس ځمـه له یاره ســـره!
که د ژونـــد سختـــې مرحلـې وې تا به نه پرېږدمه

۱۳۸۸/۴/۲۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ته خطاب

په ځواني بانـدې غره يې ګرځې چاک
له مادي نه خبـر نـه يې چې يې خـاک

که په څومره تکبر او غرور مســت يې
يو ځل لوېـږې به د بل انســان په واک

که قــرآن او سنت دواړه درتـه وايــي
ته لا ګرځـــې ډېر بې لارې بې ادراک

خلاص به نه شــې بې شفيع او پيغمبره
که دې ډېره شــي دنيــا تر هـــزار لاک

د خپل عمر په قيمت قدر پوه نه شوې
نه دې وکړلـــو په شپو او ورځـو باک

خوند د زهـــرو او شرابو سره بېل دي
مزه نه شـــته په نارنجـــو کې د نــاک

ملنـګ وايي! زه په لار دې درویشانو
درویشان دي چـې ختـلي تر افلاک

۲۰۰٦/۴/۹ع، ۱:۱۵غرمه
جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازه شوه

نا ببـــره مې تـــــر غـــوږه انـــګازه شـــوه
چې مې خونه د خپل ورور په لاس چپه شوه

پــــر يــــوه ټغــــر به يو ځـــاى کېـــناستلو
دغـــه څــوک ؤ چې تر منـځ مو فاصله شوه

زه په کـــوم ګنـــاه مجــــرم يم ګنهـــل شوى
چې مــې ډکـــه له بچــو نه هديـــره شـــوه

خورکۍ کونډه، مـورکۍ بوره به تر څو وي
د مظلوم ولس نور ختــــمه حوصــــله شوه

يو مو وشـــــاړه ســـل نـــور راته پيــــدا شو
دا د چـــا له خـــوا ورکـــړې اجـــازه شـــوه

دا تر څو به د پــــردو په خـــوله جـــوړېږو
غېږه راکړه نـوره ختـــــمه مو جـــګړه شوه

ملنګ وايــــي! دغـــه واک قلم ته ورکـــړئ
رانه جــــوړه په نـــــړۍ کې ډرامه شـــوه

۱۳۸۷/۱۰/۳ل
د ارواښاد حاجي نيک محمد خونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد نصیبه

دا زه یــــم بد نصــــیبه که دنیـــا ده بد نصـــیبه
ادې وه بــــــد نصیـــبه که آبـــا ده بد نصیـــــبه

د هر چا څپېړ خور شومه په روڼ میدان مې ولې
په نبـــــغو راکـــتو کې مې لیـــلا ده بد نصـــیبه

نه ستــرګې مې شي ټیټې او نه سر د ټیټېدو دی
په ســـر سر چې وهي مې دا له تا ده بد نصـیبه

د خپل پلار بدل اخلي والله بل مطلب یې نه دی
لمسی د اکبـــر خان شوم او که نیا ده بد نصـیبه

ملنګ شومه کچکول په لاس رڼې سترګې ولاړ یم
نـــور نه یم بد قســـمته او نــه دا ده بـــد نصیـبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد قسمته

کـه خـــبر شې ته زمـا د زړه پـــه داغ
نور جـدا به کړې رښـــتيا او هــم درواغ

کــــه دې ونېـــوه لمــــن زمـــــا د يـــار
سپين کـــوتر به درنه جوړ شي که يې زاغ

چې په زړه باندې يې غم د خپل آشنا وي
بيا به کلــه کـــړي آرام يا به شـــي چاغ

عاشقــان بې له ادرســه يار ته نه ځـــي
زمــا د يار خـــــونه مالـــومه بې بيـــراغ

ای ملنــــګه! د دنيـــا ودانــــی ګـــوره
پرې به يې ورنه کـړم اغزی د يـار د باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې قلنګه ملنګ

چې د لرې نظـــر نه کړي څوان دنــګ نه دی
چې دې لاس، پښې مات نه کړي ګړنګ نه دی

شین صورت او کوږ ورمېږ یې چې یاد نه کړې
چې په اصـــل کې تـره وي بادرنـــــګ نه دی

چـې د ځمـــکې نه سره سپیـــن پرې راوباسې
د آهـن جـــــوړه قولبــــه ده کولنـــګ نه دی

چې یې یار له خـــــواږه خـوبه بیدار نه کړو
دا آواز مې د تمبـــــــور او ډول ډنـګ نه دی

چې ســــــردار د درینــــــده او د ځنـــګله دی
په نامــــه زمـــری یادېـــږي پلنــــګ نــه دی

چې په تَله دروند تالـــه شـــــي نـام هغه دی
چې د یار په مینـه موړ نه شي ننـــګ نه دی

ای ملنــــګه! بـې قلنـــــګه ملنـــګي کــــړه
چې مطلب د چـــا قلنـــګ وي ملنګ نه دی

۱۳۸۵/۶/۲۸ل
د مازدیګر۴:۵۰، خلپه جونګره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیمار

د مینـــې په تور، تور مې ګنـــــاهکار لیدلی دی
له خـــوا د هغـــو دغو مـــې پر دار لیـــدلی دی

آدمـــه(ع) له هغـــې دمه مې لاس پښې زولنې دي
سیـــنه کې مې اغیار لکـــه خپل یار لیـــدلی دی

دښـمن د لاسـه ولاړه د آشـــنا په لـــوري درومي
موسی(ع) په سترګو ښکار چې مې انګار لیدلی دی

د زلفو او سپـین مخ نه دې قـــربان شم د زړه سره
پر تا بانـــدې مین مې رب غفـــار(ج) لیـــدلی دی

کله به یې ټولی وینـم چې کېنـي په یو ځای کې
کتار مې د بلبـــــلو تـار په تـــار لیـــدلی دی

ډېره مـــوده کېږي چـې د یـــار له غېـــږې تللی
په ژوند د دنیـــاګۍ کې مې بېمار لیـــدلی دی

دربـار ته دې ملـــنګ نن په خالي لاسو ولاړ دی
ول ول پـر غاړه پـــروت ما یې دستار لیدلی دی

۱۳۸۸/۱۱/۲۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيدار

د غــماز هـــر يو ګــوزار ته يم بيـــدار
که هــر څـومره راته نېسـي لـــويه لار

کله مخـــکې کله وروسته په شـــا ګورم
له ښـي اړخ او له کيـڼ اړخ نه يم په ډار

د آشنا په دَر که څــومره سختي وينـم
د بـــل دَر ګـل به ور نه کړمه په خـــار

معشــــوقه راته د هــر څه نه ده ګـرانه
مال او سر مې ترې قربان شه په څو وار

نور به لاړ نه شــم د چـــا په اوتو، بوتو
پېـــژندلی مــــا د خپل لستــوڼي مار

ما چې کلـــه کړه پيـدا د آشـــنا خونه
سمدستـــي شومه د بل له خـــوا په دار

اوس ملنګ په عاشقانو کې حساب کړه
دا تر څــو به ګرځـي ســـتا په لور کنار

۱۳۹۰/۹/۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې پایم

تصــوير دې راته ګــرانه به خــوبونو کې راځي
دا ستا دې خولې خبــرې زما ســوالونو کې راځي

زه ناســت درته کـــوڅه کې د راتلو په انتظار يم
دا ستا د ګــوتو شمېر مې په فــالونو کــې راځي

په شــکل د يو چــا غوندې شمېرمه د لاس ګوتې
ستا ورځــې مې پــوره په حســابونو کې راځــي

نســيمه سبــايي راباڼــدې ته هــم ښه لګـــېږي
د يـــار مازيــګرې مـــې په يـــادونو کې راځـي

که لمر ده که سپوږمۍ ده مخ د يار ته کتی نه شي
پـــه ښکـــته کتـل غــواړي تعظـيمونو کې راځــي

مجــرمه زليــخا که د يوسف(ع) پر حســـن بولئ!
د يار حســن مې وړاندې په حســنونو کــې راځي

که خــلک ورته نوم د لېـــوني لېـــوني اخــلي
پـه تمـــه د وصــال يې در بــارونو کې راځـــي

ســر پر زنــګون ابېنى د آشنا په غم کې ډوب يم
د يار نوم مې هر وخت په مجلــسونو کې راځـــي

ملنــګ دې نن مــزار ته درتـلل غــواړي بې واره
دعــوت يې ســتا د لـوري فرمــانونو کــې راځي

۱۳۸۶/۱۰/۳۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غوښې زما وخـــورئ خـــو هـــډوکې شپېـــلوئ مې مه
ژبـــه پښتـــنه يمـــه پـــه غيـــرو کې لـــړئ مـــې مه

څـــومره ښه درنه يمـــه، خـــوږه يمـــه، پســـته يمـه
ارزښت مې ډېر اوچت دی په ارزانـــو شمـــېرئ مې مه

لـــه چا نه درتـــه پاتـــې يم ســـوغات يمه، ميـــراث يمه
لږ شرم خجالـــت وکـــړی هر چـا تـه پـــرزوئ مې مـــه

تـــاج دې د نيـــکه يـــمه پـــړونی د آنـــا دې يـــم
په دواړو سترګو ښکل مې کړی بې ځايه غورزوئ مې مه

اغيـــــار که په يـــوه او بل نامـــه باندې ســـتايلې يم
تر دې وخته چې روغه يم ګرېوان راڅيـــروئ مې مـه

خيـــر که وروســـته پاتې يم زما نيـــمګرتيـا مه بولـــئ!
ومنـــئ! پر ځـــان باندې چې نـــور تکليـفوئ مې مه

د غاړې مې تعويـذ کړه ای ملنـــګه پردې پوه شـــه ته
ســـتا د رنـــځ دوا يمـــه له غـــاړې بېـــلوئ مې مه

۱۳۸۷/۱/۲۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تناب تړلی

صفـــت به يې د حســـن په رباب بانـدې ســتايم
د ســـرو ســـترګو باڼه به يې کتــاب باندې ســتايم

دا سترګې دا باڼــه و چې ملګـــري د مجنون شوم
ليلا سره يو ځای به يې په خــواب باندې ســـتايم

په خـــوب کې آرام نه لـرم د يار له درد او غـمه
بيا ټـوله شپـــه رڼه به يې عـــذاب باندې ســتايم

هر څو که لرې لـرې يم زړګی مې در نږدې دی
تـــړلی لـه ازل بـه يـې تنـاب بانـــدې ســـتايم

زاهـــد مـې ميـــخانه کې له ســـاقي سره ليدلو
همـــدغـه فيصـــله به يې محـراب باندې ستايم

په ګوتـــو دې صفـــت ياره ملنـــګ کولی نه شي
حســاب به يې په شګو دې درياب بانـدې ستايم

۱۳۸۷/۴/۱۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جبین خال

له خـــدایه ویره هر وخـت له انسانه سره ښایي
عمـــل دې مسلـــمانه لـه قـــرآنه ســـره ښایي

په ویښه یم ویـــده د تـــورو زلفـــو په چمن کې
تصویر دې راته ســـم آن له آســـمانه سره ښایي

هر خواته مې کتلې ســـــتا په یاد به مې ژړلـــې
تنـــها دې ســـفرونه له بیـــابانه ســـره ښـــایي

شین خال مې په جبین باندې د ستا په نامه ایښی
اثر د سپیـــــن تنـدي دې له ایمـــانه ســـره ښایي

بل چا ته چې سر ټیټ نه کړې ملنګه بې له خدایه!
سرټوب او لـــویي دواړه له سبـــحانه سره ښـــایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوب ویده

په خوب بانـدې ویده ومـه بیدار دې ولې کړم؟
مشکل مې نور ډېر زیات و انتظار دې ولې کړم؟

په ګټـه او تاوان نه پوهېــدم لکـــه ماشـــوم
له ځان سره دې بوتلمه هوښیار دې ولــې کړم؟

زه په څه خبر ومه چې دام به وي او ګیر به شم
هـوا کــې یو مرغه وم ګرفتــار دې ولـــې کړم؟

دا دومره ګناهکار یم عاشقانو کې ځان شمېرم
په ډېر ناڅېز خبره کې سنګسار دې ولې کړم؟

زه وای بل آشـنا وای دواړه یو ځـای لوبېدلی
غمازه! کور دې وران شه ناقرار دې ولې کړم؟

په ژوند مې قدر نه کوې مرګی مې درته ښه دی
پلمه مې کړې دنیا ته جوړ مـزار دې ولې کړم؟

له ما ســـره وعده وکړې وفـــا ورباندې نه کړې
ملنګ وایي! بې وخته په سینګار دې ولې کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګیله یم

له ســرو نه په ګیــله یمه له تــور نه په ګیــله یم
له پــټ نه به ګیــله یم له ســر تور نه په ګیــله یم

د ســرو پیغام مې دا و چې به کور کالي ډوډۍ وي
د شــاتو پر ځــای ډک د زهرو شــکور نه په ګیله یم

دا خــاوره د مـــلالــې او ټاټــوبی د نـــازو دی
له هر خوا پرې حملې دي شر او شور نه په ګیله یم

لوونه د غبــرګولي میاشـــت کې کـــېږي د غـــنمو
پر ما هر وخــت لو ګډ دی لو او لور نه په ګیـله یم

د سر سړی مې وژني او قــاتل يې مالــوم نه دی
پوښتنه مې نن نه کـــړي مشــر ورور نه په ګیله یم

په بد نظر چې ګوري دواړه سترګې دې ړنـدې شه
زما د کور په خـــوا کې له بل کـــور نه په ګیـله یم

دا زړه مې راته وايي! چې ملنګ سره لاس يو کړه
له دې سلــوک رفتــار د میرې مور نه په ګیــله یم

۱۳۸۶/۲/۱۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوش

خلکـــه! زه نـه يـــم ويده؛ يمه پـــه هوش
خير که دروند يم نـن په ژبه او په ګـــوش

دا چـــې زه د يار له غـــمه ټول لـــړزېږم
د اور زور دی چې خوټېږمه چـــای جوش

دا يو درد او آفـــت نه دی چې به تېر شي
ډېـــــر دردونـه آفتـــونه زمـــا په دوش

څوک به څه او څوک به څه راته آواز کړي
زه د هـــر ســـايل ځـواب ته يم خـــاموش

زه د يـار په وفـــا هر وختـــــي نـــازېږم
دا چې زه شوم بـې وفا شوم بې سر پوش

معشوقه مې د ژونـــدون دارو درمـل ده
ولـــې نـــه کـــوي آواز راتـــه د نـــوش

يو ځل مـاته خو نظـــر د رحـــــمت وکړه
زه ولاړ د ســـتا په در يـم بې پـای پوش

ای ملنګه! نـن دې وار د آشـــنايي ده
چې پـــراخه يار نيـــولې ده آغـــوش

۱۳۸۵/۸/۲۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيغام

زمـــا د ژونـد کتـــابه ته غرېـــږې او کـه نه؟
د عشق لويـه دريـــابه ته ختـمېږې او که نه؟

څپو دې پـه مـــخ وړی يم تر ډېره حـده لرې
د مينې سـتر ســيلابه ته درېـــږې او کـه نه؟

ريـــبار مـې درلېږلی پيغامونه که قبول کړې
زمـا د زړه تـــنابه تـــړل کېـــږې او کـــه نه؟

د زړه خبــــره وکـړه راته ته په نـــرمو شونډو
زما په څېر احبابه چـــې زورېـــږې او که نه؟

د تور او سپين توپير به هلته وشي د زړه سره
چې وشـــي انقـلابه پرې پوهـــېږې او که نه؟

ملنګ دې له کچکول سره په دَر بانـــدې ولاړ
ژړېږي دې په بـابه تـرې خوښېږې او که نه؟

۱۳۸۸/۱۲/۲۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعبير

تعبير يې د خـــوبونو په تصـــوير کې راته ښـکاري
د ژونـــد خـواږه يادونه يې ضمير کې راته ښکاري

زمـــــا خـــواته پـــټ پـــټ يې له نقابه راکتـــلې
پوره به شي ارمـان مې په تقدير کې راته ښـکاري

له عقـــل نه خـالي يې په کـــوڅه ور برابر شـوم
دا نښـې دا وعـدې يې په تعمير کې راته ښکاري

چې مـا ګناهکار نه کړې او مجرم مه راته واياست
کارونـــه د ازل دي په تحـــرير کې راته ښـــکاري

ملنـګ مې ملنـګ نه شو او نه سر په بيـــابان شو
له ډېره وخت په دې خوا په بهير کې راته ښکاري

۱۳۸۸/۶/۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور بوراګی

د ستا له خوا چې راشي پیغامــونه به دې ښکل کــړم
پــه لاس بانــدې لیکلي مکتـــوبونه به دې ښــکل کړم

پر مـخ بانــدې پرتې دې تاو راتــاو لکـه مـــاران دي
د زلفو هـر یو تار دې ولــونه ولــونه به دې ښــکل کړم

اوس چــې در میــن شــوم نــور پــروا د دنیـــا نه کړم زه
د خدای(ج) لپاره څه کړې پښې لاسونه به دې ښکل کړم

کـه څـومره ناروا راسـره ته کـــړې خیـــر دی خیر دی
قـــدم به ږدم ور بانـــدې ستـــمونه به دې ښـــکل کړم

له رنګـه که تک تـور یې بوراګیـــه ما تـــه ګـــران یې
پر مـــخ چـې ورلګیـــږي وزرونه به دې ښـــــکل کړم

پر حقـه کړي چې مینه زما د سر د سترګو تـــور یاست
منصـــوره! تا به ســـتایم او دارونه به دې ښـــکل کړم

د زرو قـــدر شتـــه دی د رزګـــر ســـره کـــه پوه یې
د ســتا دې کوڅې خړ پړ دېوالـونه به دې ښـــکل کړم

ملنـګ به دې دَربار خاورې پر ســترګو بانـــدې مښي
سیـــنه باندې به درشم مـــزارونه به دې ښـــکل کړم

۱/۹/۱۳۸٦ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره تیاره

دې تـوره تیـاره کې دې په څــه وپېژنم؟
یار او اغیــار دواړه په کوم کړه وپــېژنم

شیخ په میــخانه کې له میـخور سره ولاړ
دا نو څه تقــوا شوه چې یې زه وپــېژنم

دا بیـنا ســترګې ړندول تر محشر غواړي
سـتا څنـګه رضا ده چـې یې مړه وپېژنم؟

خفه چې شوې ملنګه ته او کچکول دواړه
څوک په دې خبـره کې نـور پـړه وپېژنم

۱۳۸۷/۱۰/۲۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جام

یاغـــي زړګیـــه! ولې ســـتا له دامه سره څـه
له پیـــله خبـــر نه یې لــه انجـامه سـره څـه

لاړې تر مکې خو چـې عمـل ور باندې نه کړې
حاجـــي صاحبـه! سـتا نو له احـرامه سـره څه

یوازې په دې ویاړې چې شریک شوې په پیالې
په مینه کې چې مـوړ نه شې له جامه سـره څه

خود به په سرو سـترګو له فراقــه تل ژړیـږې
چې ونه خـورې ډغـرې لــه یو ګامه ســره څه

په شکل دې دوه تـــورو یو پر بل کې ور مدغم
چـــې وړ د ادغـــام نه یې له ادغـــامه سره څه

څـــو چې په رڼــو سـترګو دیـدن د یار ونه کړم
قلــم کاغـــذ پر مـخ بانـدې سـلامه ســـره څه

لارې د راتلـــو یې ورتـــه څـــاره ای ملنـــګه!
د ستا یې پر وعـــدو سهار ماښـــامه ســـره څه

۱۳۸۹/۲/۱۴ل

۶:۴۴ماښام

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدا شه

فکــر خیــال مې راتــه وایي چې تنها شه
لــه دنیــا او ما فیــــها څخـــه جـــدا شه

گـــوزاره وکــــړه یـــوازې لــــه هر چـا نه
گوښــه کېــنه لاس پر ســـر له دې دنیا شه

میــــنه مــه کــوه لـــه چا سره بې یـــاره
د پتنـــګ په څـېر راتاو له سپـین رڼـا شه

چې وصـال دې شي نصیب د تورو سـترګو
د صیـــاد په لاس لوېدلـی ترې خـطا شـه

درته ناست چې رقیبان دي په مورچل کې
ته پرې وار کوه لومړی پـرې ســـربالا شه

د هجـران په اور سوځېـــږم دارو نــه شته
فیصـــله مـې د خـــالق ده پـرې رضـا شه

لــه هــر چـا چې دې ســـاتله پټـــه پټــه
ای ملنـــګه! آشـــنایي دې بـــرالا شـــه

۱۳۸۵/۴/۱۲ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څېرې ګرېوان

چې له تا ســـره یو ځای وای جدا نه وای
خیر که کلـه مـې خنـدا وای ژړا نـه وای

ګرځېـــدلی ســـر ابله څـېرې ګرېـوان زه
د شـپې ورځـې مـــې آرام په صحـرا نه وای

د خوراک پروا مـې نـه وای چې دیـدن وای
مېـوه داره ونـــه شـــنه وای چـنار نه وای

په هـر وخـــت مې مشـغولا وای له ګـلابه
څېـــرې شـــوی په اغـــزو زه بـورا نه وای

د کوتـــرې په مثــــال پـه ګـړنګ ناسـت وای
د لحـــد ســـره وفـا او جفـــا نــه وای

چې هـــر څــه وای تېرېـدلی په دنیـا کې
مشـــکلات راتــه پــراتـه په عُقبـا نـه وای

څه خبــر ومه چـې میــنه لــوی مـــرض ده
آه! افســوس چې پـرې عاشــق مبتلا نه وای

خدای(ج) دې فضل کړي په لوی دریاب لاهو شو
بې ګــودره! ګــډ ملنـګ ذکــر الله نــه وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه وړي

ستا د مینې خریدار یمه په حق
ستا په لار کې انتظار یمه په حق

همېشه دې د راتلو په تمه ناست یم
ستا له عشقه بې قرار یمه په حق

هېڅ پروا به مې په ټول عمر کې نه وي
چې په مینه دې په دار یمه په حق

څوک دنیا او ما فیها غواړي له خدایه(ج)
زه له هر څه نه بې زار یمه په حق

نا خبره ډېر پراته دي خوبه وړي
ولې زه ورته بیدار یمه په حق

زه ملنګ په ملنګانو کې ملنګ یم
خو په مینه کې مالدار یمه په حق

۱۳۸۶/٦/۳۱ل
د مبارکې روژې لومړۍ شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنه شپه

سـر په زنـــګون ږدمـه له ګـریوان سره خبرې کړم
تېره چې شپه، ورځ شي له وجدان سره خبرې کړم

زړه مې راتـــه وایي چې لـه خلکـــو کنـــاره شمه
فکر په ټـال وزانګـــم له ځـــان سره خبـــرې کړم

سپـــوږمۍ د څوارلسـمې ته خپل دردونه ووایـم
ښکلـې رڼه شپـــه کې له آسمان سره خبرې کړم

توپیر د ملامـت او سـلامت چـې پـه کې نه شـته
ښار دې بې پوښتنې له زنـدان سـره خبرې کـړم

ومه د آدم(ع) اولاد استوګـــنه مـې جـنت کې وه
لیـــکه د ازل وه له شیـــطان سـره خبـــرې کړم

میـــنه د آشـنا کې سوځېـدل او ترل دواړه شته
منځ د سرکي اور کې له جانان سـره خبرې کړم

پېټــی د ګنـاه وو مې بار کـــړی ور روان یمـــه
نوم د مغفرت مې له سبـحان(ج) سره خبـــرې کړم

سپینې جامې تورې کړې ملنګ په عاشقۍ باندې
غلـــی دروازه کې لـه دربان سـره خبـــرې کړم

۱۳۸۷/۲/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې يو چا نه ډېر خفه دی خـو بس څه وکړمـه
دا چې ترلی په وعـــده دی خو بـس څـه وکـــړمه

وړوکی نه دی چې په سر باندې يې لاس تېر کړمه
په نه خبـــره په پلـــمه دی خــــو بس څه وکـــړمه

کـــه بې ګـــودره ورګـــډېږم زنـده ګي تبـــاه شوه
تر مـخ دريـــاب څپــه څپــه دی خو بس څه وکړمه

زړه ته کــړم غلی شه مـــه ژاړه صبر کړه وظيـــفه!
ډکه د صبـــر مې پيـــاله دی خـو بس څه وکـــړمه

ما په خپل ژونـد کې چـا ته جګ شه کېنه نه ويلي
هسې چټـې راته غوســـه دی خو بس څه وکـــړمه

نـــور به قلـــم ته وايـم مـــه ليـــکه هغـــه دردونـه
کوم چې د مرګ ژوند مسئله دی خو بس څه وکړمه

ملنـــګه! نـن مې هېـــواد وال په بل نامـــه يادوي
زما سپېـــڅلې عقيـــده دی خـــو بس څــــه وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـــه پـــر ما دې پټـــکې کړلې نو څـه
کـه دې مـا تـه بهـانې کـــړلې نو څـه

د روزي ضيـــمه خـــالق راتـــه وهلـــې
که دې بنـــدې دروازې کـــړلې نـــو څه

نه دې پلار نه دې بچي په کې مړه کېږي
کـه دې ډکـــې هديـــرې کړلـــې نو څه

د لمـــدو ختـــو بس لـــړ اوبـــه دوا دي
که دې ورانې کنـــډوالې کـــړلې نو څه

امتـــحان د هـــر زور واکـــو د وسـلو يم
خير که تا هم ســترګې سرې کړلې نو څه

لا يې ميندې شنډې شولې نه دې واوره!
که دې بـورې څـــو دانې کړلې نـــو څه

په دنيـا کې په خپګان پسې خوښي شته
که پر مـا دې ورځې شپـې کړلې نو څه

زه ملنـــګ آزاد پيـــدا آزاد بـــه پـــايـم
کـه دې جـــوړې زولنـــې کړلې نو څـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که له رنګــه ځیــنې تــور یمه بــدرنګ یم
تور مې مه بولـــه د چا په میـــنه رنــګ یم

ناچـــارۍ یمــه له پښــو لاســـو تـــړلی
بې وزره ســـتا د شمعــې یـــو پتـــنګ یــم

خـــږ څادر د ســادګۍ مې یــو مثال دی
پـــټ دننــه د یو چـــا د تـــورې شــرنګ یم

نیمه شپه مــې له خـوارږه خــوبه بیدار کړي
له یـــادو ســره دې تل مـــدام په جنګ یم

زمـــا د ژونـد لـوړو ژورو تـه دې پـام دی
ستا په سر باندې نن تیر له خپل فرهنګ یم

زنـــده ګي مې صـــدقه شه ستا له حسـنه
لکـــه اوسپـــنه خــوړلـی چې په زنګ یم

پـــوروړی د خـــالـــق او د مخلـــوق یـم
اراده کـــــې بې قلنـــګه یو ملنـــګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته ارزښت دلته قیمت نه شـــته دی
دلته اظهـــار د محـــبت نه شـــته دی

نن په دې ښـار کې ځانځاني سودا ده
دلته یـــووالی او وحـدت نه شـته دی

دلته هر څوک د ځان په وېر اخته دي
په غم ښـادي کې شراکت نه شـته دی

دلتـــه په راشـــه درشـــه تور لګېږي
دلتـه رښتیا چې انـسانیت نه شته دی

کلونه کـــېږي چـې قتـــلونه دي بس
آرامه ژوند خـــوب او لذت نه شته دی

دلتـــه د مـــــشر احـــترام نه کـېږي
دلته په کشـــر شـــفقت نه شـــته دی

چې کومې ځمـکې به خِروار غَله کړه
راشه اوس هغه برکـــــت نه شـــته دی

اوس بې قسـمه خبـــر نه شـــم منی
له سره بِلکل صـــــداقت نه شـــته دی

ملنګه! څه چـې لـه دې ښاره درومو
هلته په لاړ شو چې نفرت نه شته دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ســترګې ټيټې شي ګــرېوان ويني
ضمير ته ځيـــر شي خپـــل وجدان ويني

زه مينـه، ميـــنه هغـــه ميـــنه بولـــم
څوک چې په خپل ځان کې جانان ويني

اغيـــار دې اوس مـا تــه تانــې راکــوي
نـــن چـــې عمـــل د مســـلمان وينـــي

سنګيـــنه[2]! ســـتا آهـــونه رب تـه سپارم
سـتا يتـــيمان دې اوس سبـــحان ويني

دا زړه له غـوښې که له اوسپـــنې جوړ
آرام بـــه کلـــه هلمـــنديـــان وينـــي

ځمکې پر مـــخ دې ولې ځـــاى ورکـوې
ګيـــله مـې وشـي چې آسـمان وينـي

ژبه ګـــونګـې قلـــم دې مـات شـــاعره!
چې حقيـــقت ته ګـــوري ځـان ويني

ملنـــګه! خيـــر که پر تا مـور بوره شوه
نور خـــو به جـــوړ افغانســـتان ويني

2 ـ سنګين د هلمند يوه ولسوالي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نظـــر د تـورو ســترګو او اثـــر د تـورو ســترګو
دیـدن، دیـدن، خمــار، خـمار بهتر د تورو سترګو

ډېر لـرې ترېـنه ګـرځه په رښـا ورځ به غلــط شې
جادو کـې بنـګالې دي له مـــنتر د تورو ســترګو

د چا دې لاسه لاړې او د چــا دې لاس امسا شـوې
خـطا نه شـــې زړګیـه! په هنـــر د تـورو ســترګو

پېغور د زمـانې راته په ټـــنډه چې خـال نه کړې
ګواه به شي پر ما بیا سمـه غـــر د تـــورو ســترګو

په خپل ژوند مې د چا ســپیو ته کوچې نه ویېلي
بیا ولې شـم هر چـا ته ســـتر خطر د تورو سترګو

مـدام یــم زلزلـې او تـــوپانو پـر مخـه کـــړی
ټپي، ټپـي بــدن یم په ټټـــــر د تـورو ســترګو

نن هم د استقبال ته پـه لاســونو کې ګـــلان وړم
ترلـې مې ده مَلا ماښــام سـحر د تـورو سـترګو

بې کســه او بې وسـه یو ملنـــګ په دروازه کې
رټلـی چې هر چــا دی سر په سـر د تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د چا په وره کې تويې کړي څوک غلې اوښکې
هماغه اوښـــکې دي، همـغه ته ښـــاغلې اوښـــکې

د ســـترگو کـار نه دی زړگيـــه دا زړگی ژړيـــږي
هغه دي بيـا شـــولې روانـــې ملغـــلرې اوښـــکې

سر په زنگون باندې چې کېږدي بس چورتونه وهي
په خپل سر نه را درومي هېـڅکله وژلـې اوښـکې

ماته مـالوم شـوې په خيالونو کې دې څه تېرېږي
د درد دوا به نه شـــې دغه کونجـــورې اوښـــکې

په نيمه شپه کې چې يو ته او بل څښتن خـبر وي
د چا له ســـترگو بهېـــدلي ښکـــرورې اوښـــکې

پرون خبـر شـــوم د يو چا دې زړه ارمان پوره شو
دغـــه دي څـــومره څـــوندورې بخـتورې اوښکې

خاونده! څاڅکې څاڅکې تويې گـرېوانه ته لاړې
د نن سبا په تمه شوې څلوېښـــت کلنـــې اوښکې

زه له تقـــديره گيـــله وکـــړم که تنـــدی وداغم
زمـا په برخـــه رسېـــدلې زورېدلـــې اوښـــکې

ملنـــــگه! مـــه آزاره وه د ســـترگو تور آشنا دې
تل يـې د شـــعر په ژبه ســـتايه نازولې اوښـــکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیالونو ماڼۍ جـــوړه کړم پادشـــاه شم
کلـــه کلـه چې له ځـان ســـره تنـــها شم

کلـــه بېـــل شـــم له ټولي د هوښـــیارانو
لکـــه لړ د تسبـــو تیتـــې بې مُـــلا شـــم

ټـــول حـــواس کـړمه تابع یوه وجدان ته
بـــې تمـــیزه ماشومـــانو تـــه آبا شـــم

یو خوا درد، بل خوا خوښي راسره مل وي
کوتاه فکـــره، لنـــډ مـــزل یوه دنیـــا شم

په دې فکـــر او سوچـــونو کې تر ډېـــره
لویـــه لاره کې ملګـــری د هـر چـــا شم

ښـه مِـــجاز د ماشومتـــوب الله راکـــړی
په وړه خبـــر خپـــه او هـــم پخـــلا شـم

چې قلم وي، نیمه شپه او سپین کاغذ وي
زه ملنـــګ هم په رښتـــیا تـــوره بلا شـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکـــه للمـــه د بـــاران پـــه تمـــه پـــایم
په خوړ ژوند کې بوړبوکۍ او ګـردله شوم

سمنـــدر په مخـــه وړی به تـــــر څـــو یم
د ازل پـــه فیـــصلو کـــې فیصـــــله شـــوم

ګـوتې شمېـرم په یـادو د چـا اختـــه یـم
ډېر غمونه مې مېلـــمه زه یې کوربه شـوم

نن خـــالي لاس در روان یمـــه څښـــــتنه!
نـابلـــده د لـــوی کلـــي همسـایه شـــوم

نه ملنګ وم نه ملنګ به مې څوک یاد کړي
بـــدل شـــوی په تابـــوت او جنـــازه شـوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوښکې مې لاړې له گرېوانه کوزې برې شـــولې
چې مې ناهیلي د ژوندون سپینې کوترې شولې

په اُمېـــدو، اُمېـــدو لاس تـــر زنې تمـه، تمـه
د نن سبـــا ورځـــې له بد څخـــه بـدترې شولې

زما غـــرور یې ســـلامو ته چې علیـــک نه ویل
نن مې هغـه بې موده سترگې سـوداگرې شولې

په رڼـــا ورځ، په دروازه کې، دروازې جـوړوې
داسې به مات شې لکه ماتې چې لښکرې شولې

چې یې په کاڼـو باندې ولم مـــلامت مې بـولي
دده دې لاســـــه مـــروري له گـــودرې شـــولې

ځـــم د قاف غره ته له دېـوانو ښاپېرۍ راولـــم
د چـا په نوم چې له په خوا کنډو کپرې شولې

د لېونۍ په څـېر به مـخ په دواړو لاسو شکوم
زما د خیـال بلبـلې ټـولې مات وزرې شـــولې

لالیه خوب د نیمې شپې د اټک سیـــند ته وایه
هغـــه لیـــدلې قـــافلې دې مسـاپرې شـــولې

ملنـــگه! هلته دې خبـــرو ښه ښکلا پیـدا کړه
لکـــه په تـار کې چې پېیـلې ملغلرې شـــولې

۱۳۹۵/۴/۲ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې زه ومه دا ستا په غېږ کې
ته به وې داسې تل زما په غېږ کې

د غليمانو دې بېړۍ ډوبه شي
دا چې يې ورکړو د آغا په غېږ کې

نه مې لاسونه او نه پښې خپلې دي
دا به منې، دې نن سبا په غېږ کې

له ډاره حال چا ته ويلی نه شم
لکه چې څوک وي د بلا په غېږ کې

په ما کې څه وينې او څه مې کوي
کوي زما په سر سودا په غېږ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا په خـــاوره باندې رحـم نه کـــړي
شـو ډېر کلـونه دې غـــوغا په غېـــږ کې

پرېـــږده چـې لږ آرامـــه ساه واخلـــمه
ډېـــر زورېــــدلی د آسیا په غېـــږ کې

خاپي يې وران نه وي چې بل را درومي
هر وخـــت دردېـــږم ناروا په غـېږ کـــې

کـه څـــوک مې وژنـــي او يا بل وژنـــمه
شـــم قهـــرمان د خپــــل آبا په غېږ کې

زه په خپـل جـرم او خـطا پوه نه شـــوم
چې چـا لېـــدلی یم د چـا په غېــږ کې

ملنـــګه! هــــر څـــوک له ارمـــانه سره
څنګه پوره شي ذکـــر الله په غېـــږ کې

۱۳۹۵/۲/۱۹ل

سید جماال الدین افغان ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې غواړي چې شپونکی شمه په غره کې
لېـــونـو کـــې لېـــونی شـــمه په غـــره کې

چې يـــو زه يمـــه، چمن وي، شنې اوبه وي
د چـــونغر د غـــره لـرګی شـــمه په غره کې

نـــوی کال د نـــوي فصـــــل پيـــلامه شـــم
شين زرغـــون او پســـرلی شمـــه په غره کې

د آشـــنا مې نظـــر وچ، نظـــر وچ غـــواړم
ورتـــه دود او سپېـــلنی شـمه په غـــره کې

دا غوښتـــنه د ضمـــــير او د احـــساس ده
له دې خپـلو چې پـــردی شمه په غره کې

دې ناخوالو ته هر څوک ګوته په غاښ شي
زه ملنـــګ هم يو ســـړی شمـــه په غره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکــه اوښــکه په لېــمه در ســره ځــم
ســتا په یاد کې تر کــاله در سره ځــم

د سپــوږمۍ په څېر جوړه به در سره یم
سمه غــر په بیــابانــه در ســره ځــم

چې د ښکار کړمه په ســترګو جادوګرو
په شلېــدلي ګــرېوانه در ســـره ځــم

رقیبان دې اوس په سر خاورې انبار کړي
چــې په شان د مېلــمانه در ســره ځم

ملنــګ وايي! مَجــاز نـه دی حقیقــت
پټــې ســترګې په بانه در ســره ځــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غمــونو افســانه شـــوه زمـــوږ کلــی
هـره خوا جګــړه، جګـــړه شوه زمـوږ کلی

نن د یار او اغیار دواړه سترګې ســرې دي
ورانــوي دا یې پلمــه شــوه زمــوږ کلـی

ښـــوونځی زخمي زخمي چمن یې وچ شـو
هـــر دېــوال یې دروازه شــوه زمـوږ کلی

آزمــوینې ته مـې کلـک کـړه ذولجـــلاله!
ستر غـــوری راته کاســـه شوه زمـــوږ کلی

جومـــاتونه مـــو شول شاړ او تعلـیم نه شته
ماشــومان او تـوپ ډنډه شوه زمـــوږ کلی

زه او ته د غـــم تېغـــر ســـره آشـنا کــــړو
کـه تر منــځ بله رشـــته شوه زمـــوږ کلی

جنګه! بس ده مېلمستیا بل لـور ته لاړ شه
په کلـــونو دې کــوربه شـوه زمـــوږ کلی

ملنـګ نه ومه ناخـــوالو دې ملنـــګ کړم
تېـــروي په وېښـــه شپــه شـوه زموږ کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښايست را پورې اور ده، شنه بنګړي را پورې اور دي
څواني را پورې اور ده، خپل کالي را پــورې اور دي

خالقه! په دې دومـــره سـتر غوري کې نه ځايـــېږم
څادر او لونـګۍ څه چې ګـــران بچي را پــورې دي

دا شپه توره تيـاره ده او سپـــوږمۍ پنا له غـرو شوه
نـور لاړم له دې کلـي ګاونـــډي را پـــورې اور دي

مجبـــور کـړمه ناخـــوالو مهـاجر شوم له خپل کلي
دا لوښي، لرګي پرېږده مات منګي را پورې اور دي

زمـا خـــوږه بغـــلانه! د غمـــونو افســـانه شـــوې
تاريـخ ته په کتـو دې نوميالـــي را پــورې اور دي

ملنګه! ځمکه سره آســـمان ته لار د ختـــو نه شته
په سر سر مې وهي ټول ګـلالي را پـــورې اور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سـترگو اوښـکې مې لمــنې ته ځي
څوک چې ناروغـه شي لکـړې ته ځي

چنار په ژوند کې مې زخمـي ونه لید
د کاڼـــو وار د مېـــوې ونــې ته ځــي

خاونــــده ته یـــې پـــت عزت وسـاته
چې پښـــتنه پېـــغله ښـرنې[3] ته ځــي

د زورور لالـــــي چــې زور اوبـه شي
زما مـظلـوم لاس بـه يې زنې ته ځي

په ننـگرهار کې يې نور څه پاتې دي
خپـــه زړگي ټـــول مـــرورې[۴] ته ځي

ملنـگه! خوب راشي بالښت نه غواړي
زړگـــی میـــن پـکې پمنــې ته ځــي

[3] ـ ښرنه د پکتیکا مرکز ده. ۴ـ مروره د کونړ ولسوالی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې اختـــياره مې له سـترګو څخه اوښـــکې
تـــويې شــــولې ملغـــلرې مســـاپـــرې

تـــورابان دېـــو په زړګي کې رحـــم نه شته
ښاپېـــرۍ کـړې مـــات وزرې مســـاپـــرې

يو نا ترســـه ښکاري ناسـت ؤ په کمين کې
تـــار په تـار يې کـړې بلبـــلې مســـاپرې

دا تر څـــو به زه او ته لاس په ګـــرېوان يو
راشـــه وکـــړو څـــو خبـــرې مســـاپـــرې

کېنه! څنګ ته مې له ډېرې مودې ورروسته
ګيـــله منـــې مـــــرورې مســــاپـــرې

ملنـــګ وايي! د غـــره لار به ورته نيـسم
راتـــه را بـــه وړي ګـــرګـــرې مساپـــرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا لــه عمــر ســره ســمه جنــګه!
زمــا خـواږه ژونــد ته ګـړنګه جنــګه!

دا درتــه وایم چې هـمزولی مې شــوې
چــې یم پیــدا ته مې تر څنــګه جنــګه!

دا ستا مې رنګ او ستا مې بوی خوښېده
ته وې ګـــلاب، تــه وې لونګـــه جنـــګه!

مـا چــې هـر څو لاس د دوستي درکاوه
تا مې کړې خاورې ځواني دنګه جنګه!

په آشــنایي کــې بــې وفـا وختـــې
نور دې دوستــي نه کړم بدرنګه جنګه!

دا ســتا د لاســـه ژونــد آرام نه لـــرم
نه مې شته خوب پاس په پالنګه جنګه!

کـــرار، کرار ډنـډې غـوري ته راغلې
زما جونګـــړه دې کړه ړنـــګه جنـګه!

پورته آســمان ته اوس ختـلی نه شـم
په ټول بغلان کې شوم په تنګه جنګه!

ملنګ به اوس کومې درګاه ته درومې
چې وژل کېــږي په بل رنګه جنـــګه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله

چې د نيمې شپې په خوب کې راته راشې
ته لا ښــه يې د يـــار غمــه کلــه کلــه

ژړوې مـــې تـــر ســهاره راســره يــې
د ګــلاب دې ګل شبـــنمه کلــه کلـــه

فيصلو د ستر خالق ته هک حيـران شـي
چې څـوک ووينـــي بې غمه کلـه کلــه

فقط يو سـوړ اسويلی باسې له خولې نه
ګيـله من چې شـي له چمـه کلــه کله

ملنګ وايي! ما ډېر وختـه دی څارلـی
هلتــه کيــږدي يــوه دمــه کلـه کلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيمه شپه

دا د کوم رباب نغمه یې ، چې په خوب کې ژړوې مې
دا د کــوم کتــاب صفــحه یې ، اندامــونه لړزوې مې

دا د کــوم سـیلاب څــپه یې ، چې په مخه دې یم وړی
دا د چا دې ژوند کیـسه یې ، چــې په ویښه دردوې مې

دا د چا دې لاس میوه یې ، چې په نیمه شپه کې راغلې
دا د چــا له خــوا ډکه یې ، چې له خــوبه پاڅوې مې

زه پــه مــړه احساس به څنـګه د قلــم سره ګــړېږم
دا ته څنــګه تـرانه یې ، چې احســاس راپــاروې مې

ما تېر کړی دی ټول عــمر ستا دې هجــر په لمبو کې
دا ته څنــګه ښـه صحــنه یې ، مـزلــونه لنــډوې مې

چې ملنګ دې نن له ژونده هاخوا دېخوا لاس په سر کړ
دا د چا دې خولې ګیله یې ، چې په سره اور نینوې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په یــاد کې تر ســهاره داســې زه
په خیــالــونو کــې پر لاره داســې زه

په سوچونو کې کړم لوړې ماڼۍ جوړې
څه په شمار او څه بې شماره داسې زه

در تویېږم څاڅکې، څاڅکې ګرېوانه ته
لکــه شمــعه تــر مــزاره داســــې زه

بې ادرسه بې پوښتــنې ور روان یــم
نا خبــره له خپــل یــاره داســــې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمن مېلمانه

مېـــن مې ځـــان بـالـه اوس مېـــنان مې ولیـــده
کتـل يې د یار مـــخ ته په ســــوران مې ولیـــده

د يو آدم اولاد دی ګــــرانه نور توپيـــر يې نه شـته
راغلــی له هـر لـــوري چې انســـان مې ولیـــده

په نيمه شپـه کې راشـي د آشنا دې ناستې ځای ته
په خوله باندې جــاري يې چې قرآن مې ولیـــده

دا وربځې هم شرمېـــږي د آشـــنا دې مخ کتـــو نه
تک شين له ستورو ډک چې پاس آسمان مې وليده

ساده جامـــو کې راغـــی ما ویل دا لېونی څـوک؟
شلېـــدلی يې له مخې چې ګــرېوان مې ولیـــده

زړګی له خوشـالۍ نه پـه ژړا بانـــدې سر شـــوی
روان چـې مـې د يـار په لـور کـاروان مې ولیده

حرم کې ګرځېـــدل راته په لوځـــو ښو مزه کړي
په څنګ کې مېلمـــانه چې دې رحمن مې وليده

ژړا ورځ به هغـــه وي ای ملنـګه چې ترې درومې
مکې په لور چې درومي صف حاجیان مې وليده

۱۴۳۰/۱۱/۱۲ه ق

مدينه منوره، نبوي (ص) جومات

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه

چې ستا مینـــې ســره آشــنا شــو زما زړه
بیـا لــه هــر څه را جــدا شـــو زمـا زړه

نه دوه مینې په یوه زړه کې دي ځای شوي
نــه پــه دې بانــدې رضـــا شو زمـا زړه

یـــوه میـــنه یې په ټـــولـو کې کړه غـــوره
چـــې جــدا شــو بیا دانـــا شــو زمـا زړه

ســتا د مینې آزمویـــنه مـې تـــرې وکـــړه
بیـــا مـــــقر په الا الله شـــــو زمـــا زړه

معشــــوقه به د عاشــق له حـــال خبر شي
کــه په دې بازار ســـــودا شــو زمــــا زړه

محبـــــت که زه هر څـــــه ورتـه د بل کـړم
ولــــې مـــا نه بې پــــروا شــــو زمـــا زړه

لاړه بلــه لار یې ځـــان ته کـړله خوښـــه
لـــه دنیـــا نه را جـــلا شــــو زمـــا زړه

فقیري دې هېڅ عیـب مه بــوله ملنـــګه!
پـــه ایمـــان مـې چـې بـډا شو زمـــا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــــرون وړوکـــی نن غټېـــږي ســـړی نه پوهېـــږي
د عمـر شپې ورځې تېـرېږي ســــــړی نه پـوهېږي

د خوب لېدل وي پـه خدای هســې تېر شي ومنه دا
لکـــه ویـــده له خـــوب پاڅېږي سړی نه پوهېږي

که یې هر څو زنې تـه لاس، ښو ته ټیـــټ شمـه زه
مـرور یار نه پخـــلا کېـږي ســـړی نـــه پوهېـــږي

بیـا دې پـه ډزو راوېــــښ شـوی کـــه ناڅـاپه آواز
لاسـونه پښې یې چـې لړزېږي ســـړی نه پوهېـــږي

هــــر څـه قیـــمته خـو فقـط وینه ارزښـــت نه لري
په ډېـــر ارزانه پلـــورل کېـږي ســـړی نه پوهېـږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مې شي وران، بچي مې مړه او دَر په دَر شمه زه
قـــدرت بیـا بل یو ته رسیـــږي ســـړی نه پـــوهیـږي

پرېـږده چې ســاه د آرامی او ســـوکالۍ واخلـــمه
پـر مـا یې زړه هیـــڅ نه رحمیـږي سړی نه پوهیږي

تـــر څـــو به غبـــرګې جنـازې زمـــوږ له کوره وځي
تر څـــو به دا میــــندې بوریـــږي سړی نه پوهیـږي

ځلوېښـــت کلـــــونه شـول لاســـونه یم په لپـــه دعا
وایـه تـوبه څنــــګه قبلـــیږي ســـړی نه پوهیـــږي

ځښتـــنه! ډېـــر یـوو ګناهکار پرې اعتراف کوو بس
دا چې آسمـــان هـم نه رالـــوېږي سړی نه پوهیږي

ګـرانه ملنـــګ تـه دې هم هغه ځواني نه ده پاتې!
په رڼا ورځ لـــوېږي، جګیـــږي ســـړی نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سړی په کار ښـه، که بې کـاره ښـــه دی
د کلي ژوند په خـدای(ج) له ښاره ښه دی

را ســـــره پاڼــې تـــــر کفـــنه درومـــي
د ګـــلاب ګـــل خـــو له آناره ښـــه دی

ورځ کې اتـه شپـــږ جنــــازې کـــوومه
راته یتــــیم بې مـــور او پـلاره ښه دی

له بد بختـــیو پـــرته بـــد ښـــکارېږي
زمــــا زړګــــی هـم نا کـــراره ښه دی

ملنګه! ما یې پـــټ تعبـــیر کـړی دی
د نیمې شپې خوب له سهـاره ښـه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــا ته لیکــمه څــو کــرښې زما پــلاره زما پــلاره
جنتــونه دې نصیــب شه په څــو واره زمــا پـلاره

پــه وړه ژبــه له مــا ســره په ورو ورو ګړیــدلې
ټــوله شپــه راته بیــداره تــر ســهاره زمـا پــلاره

زه دې باغ، زه دې باغــچه یمه زړګیــه تا روزلــی
زه دې لــوی کــړمه مالیــاره په تلواره زمــا پلاره

ستا د چاودو پښو نه ځار شم نن لګړه ستا د لاس یم
دا مې لوظ دی، دا مې قــول او اقــراره زمــا پلاره

دا به لیکه دې ازل وه په تقــدیر کې لیکل شــوې
لاس مې نه غواړي پر تا خــاورې انبـاره زمـا پلاره

کــرامت دې په آخــر کې را مالــوم شــولو ابکه!
جنــازه کې دې صفــونه دي بې شــماره زما پلاره

زه ملنګ درته له ســترګو نه مړې اوښـکې تویوومه
سولـــوومه، پاکـــوومه په قـــراره زمـــا پلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په غوسه غوسـه غوسـه شي بيا نو کله راځـي
هسې چټي خوشې پلمـه شي بيا نـو کله راځي

يوه به دوه، دوه به په ژونـد کې چېـرته ونه وينې
چې دې واکداره ارتينه شي بيـا نو کلـه راځـي

ستر نعمتونه مور او پلار درنـه په ژوند جـلا کړي
چې محتـرمه دې کـوربه شي بيا نو کلـه راځي

له اجـازې پـرته مېلـمه به کـور ته نه راولـې
د بانک رئيـسه چې هم ده شي بيـا نو کلـه راځي

په تېـره تېره ننۍ خو تـربوران جـوړ شـوي
خبـر چـې لـرې سړه توده شي بيا نو کلـه راځي

ملنګه! اوس هم لا وخت شته دی ملنګي دې ښه ده
دنيـا دنيـا ټـوله دوکه شـي بيا نو کلـه راځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کعبې ته سلام

کــه خلــک تله په دواړو پښــو زه به په سـر ورځمه
تــر دروازې به يې په چــل او په هنــــــر ورځمـــه

خير که توان او طاقت زه نــن د ورتـــلو نه لـــرم
زه بــې بڼــکو لوڅ مــرغه بـــه بې وزر ورځمــــه

دواړه لاســونه بـه کـــړم پـــورته ور روان به يمـــه
لکـــه چې پاتې له کــــاروانه يو عســـکر ورځمـــه

نـــه بـــه د چـــا په هغــو دغــو حصـــارپړمـه زه
يـم به ژونـــدی په سپـين کفن کې تر منبر ورځمه

ډېـــر فريـــادونه يې په لـــوړو دروازو کې کـــوم
ډېر به خوشـــحاله په دې حـــال زه مـرور ورځمـه

هلته به کــــور د شيـطان نښـــه په جمـــرو ولمـــه
چې شمه خـلاص ترې په ژوندون هليکوپټر ورځمه

منـګي به دوه لـه اوبو ډک په خپـــلو لپو کـــړمـه
کــــه د زم زمـــو په خـــوړو اوبو ګـــودر ورځمـــه

هـــر څه چې کېـږي په دنيا پر ځان يې ټول منمه
که شم جـــوګه د شفاعـــت چې په محـــشر ورځمه

ملنګه! نور ارمـــان په ژوند نه لـــرم پرتـــه له دې
چــــې د مـــکې او مــــدينې په ســـتر سفر ورځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې جرګـــه او نه اقـــرار کـــړی دی
نه مې پـــر چـــا د ګلـــو وار کـړی دی

نه مې لـــــه چـــا ســـره هغـــه دغه ده
نه مې لـه چا د څه انکــــار کـــړی دی

په دې مجـــرم شـــومه او وایي راتــــه
لکه چې ژوند مې په کرار کــــــړی دی

نور مې په څـه له خړ ګـرېوانه نـیسې؟
د تشې خولې مې یو دیـدار کـړی دی

زما ښـــکاره ویـــل شـعار دي ګـــرانه
نه مې ژوندون چېرته په ډار کړی دی

اوس مـــې د میـــنې یو ملنـګ وبوله
چې مې په سر باندې دستار کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار شومه

چې د ستا دې غشي ښکار شـومه بیـــدار شوم
بیا چې ستا له میـنې زار شومه هوښـــیار شوم

اوس که څومره پټـکې رابانــدې کــــړې ته
چې د ســـتا دې زلفو تار شومه بیـــــمار شوم

که کـــوښښ د رقیـــبانو څـــومـــره ډېـــر ؤ
بیا په مـخ کې یې جـدار شومه تلـــوار شوم

په غلـــطه دروازې ته چې در تـــلل څـــوک
دروازې چـــې پیـره دار شـومه ســردار شوم

ستا د میـــــنې وسوسې یې را پیـــدا کـړې
هـــم دې ټـــولو ته ګـذار شومــــه په لار شوم

لـــه دې عشـــقه زه اول نــــــه خبــر نه وم
اوس چې تا نه خـبر دار شومــه په دار شوم

شپه او ورځ مې درتــه تېـــره کـــړه په ویښه
چې هر وخت درته بیدار شومه مالـدار شوم

پـه دې لار کـــې غلامـــي مې ده قبــــوله
بیا چې نورو ته بادار شـومه بل هــار شـــوم

ملنګ وایي! د یار میـــنه مې مطلـــب ده
که په مینه کې غــدار شومه اغـــیار شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیابانونو مېلمه

نه به درځـــم نه به راځـــې جـــانانه
زمــوږ فیصــله بــه وي په دې جـــانانه

مطلبــي مینې تــه دې خــوښ نه یمــه
یــم په قــراره چې د شــپې جــانـانه

له دې به ښــه ســوړ اســوېلی چې بـاسم
چې آشــنايي وه تــر مــودې جــانانه

ما په ریښتیـــنې میـــنه، میـنه کـــړله
خبـــر تـــرې نــه وم له پـــردې جـانانه

په سپین مخ تور خالونه خوند کله کړي
دغـــه به مــا ســـــره منـــې جـانانه

ویــاړم په دې چــې په وعـــده ولاړ یم
ته شوې له نن نه ســترګې مړې جـانانه

چې نا شکري د ستر نعمـــت ونـه شــي
پــرې به نـور خـــاورې اړوې جـــانانه

اوس چـــې مېـــلمه د بیابانونو شـومه
ملنـــګ به اوس ښه پېـــژنې جـــانانه

۱۳۸۷/۳/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامونه د چا نه منم

خاوره د افغـــان یمـــه دامـــونه د چـا نه مـــنم
خپل لاس خپل اختیار یمـــه واکونه د چا نه منم

چا تــه که اوږه زه د دوســـتۍ یا دښمنۍ ورکړم
پـــروا یــې نـوره نه ســاتم داغـــونه د چا نه منم

ډېر وخـت د اغیار د خـوب بِسـتر ومه، بِستر ومه
بس دی نور سینه باندې خوبــونه د چا نه منـــم

هر نوم مې که ستایې نوره خوښه یې په خپله ده
دا بـــې تخـــته او بخـــته تاجـونه د چا نه منـم

گیـر په دنگـو غرونو کې راگیـر افغانســتان یمه
شنو زمریـانو ځـاله کې سیمـــونه د چـــا نه منم

لاره د خیبر دې تلو راتلو کې راشـه درشـــه ده
سپیـــنه صفـــا لاره کې خنـــډونه د چـا نه منم

یمه ذکر الله ملنـگ زېـــږ کړی پښتنې مور یم
دا عزت مې خوښ دی نـور خالونه د چا نه منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دربار خاورې

که د ســـتا په دَر مــــې کېـــښوده قـــدم
نو هـــا لـه بـه شــم حســـــاب بنـــي آدم

کـــه مې خپرې شي ګرېوان آن تر لمنې
یــا کـــوي راســــره زور جبـــــر ســـــتم

زه یې خـــاورې د دربـــار په بیـه اخــــلم
که په ســـود بانــدې پیـــدا شي یا سلم

د جهان واړه زلفـــان مې ترې قـــربان شه
له هـــر تـــار د زلفـــو تـــور مــې د صـــنم

هر بیمار چې دارو وخوري نو بیا جوړ شي
ولـــې زما عـــلاج ژر کلـــه شــــــي یـو دم

څو یې تېر نه کړم په عشق کې ډېر وختونه
روغ بـــه کلــــه شــــي زمـــا د زړه الــــم

نن ملنګ مې په قسمت کې بریـــالـی دی
خـــدای(ج) ورکـــړی ورته میـنه په کـــــرم

۱۳۸۵/۵/۱۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خولې آواز

خدايه(ج) څــنګه نن د خلـکو د خـندا شوم
چې مې کــړله میـــنه پټه او رسـوا شـــوم

دا د چا دې خــولې آزار دی راتـــه شوی
د نـــا اهلـــو او کـــم اصلو تماشـــا شـوم

دا ستا مينې په سیـنه مې زخـم جـــوړ کړ
لکه اور د سرې بَل جوړ چې په بيديا شوم

له بیـــګاه نه تـــر ســـبا په اندېښــــنه یـم
لکه شمـــعه چې له اور ســـره همرا شـــوم

چې پيــــدا شي پنـــايي ور لـره شـــته ده
زه د ستا د میـنې زور یـــم چې بقـــا شوم

خود په دښتو بیـــابان به مې ګـذران وي
چې مجنـون غوندې مين نور په ليلا شوم

دا په دا چې شوم تورن په تور د مـــينې
چې ژوندی پر يوه شوف د مسیـحا شـوم

زه ملنـګ څـواب به ور کړمه کچـکول ته
که ګدا ومه د وختـه، اوس پادشـاه شوم

۱۳۸۵/۱۲/۱۳ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا مينه

زمـــا د مينـــې د آشنـــا جـــوړه سکـــروټه
په ټـول ځان مې ده بار کـــړې لکـــه څټــه

که مـــې ټـول بدن پرې سـوځي پروا نه شته
نهٔ! پـر مـــا بانـــدې درنـــه ده نـه نـــوټه

څوک د څه به تجارت کړي څـوک د څه شي
ما پيـــدا کـــړله پـــر دې تجـــارت گټـــه

هـــم پـــر لـــوړه او ژوره بـه دې ســـتايم
کـــه پـر وچـــه مې سفـــر وي يا پر خټـــه

کـــه په تلـــه تـــرازو ډېـــره درنـــه ده
يو ځـل زه به يې در وړمـــه ســـتا تر کټـه

اى ملنـگه! چې مـحل يـې غلط نه کـــړې
ور روان شـــه ببـــر ســـر بې له چـــوټه

۱۳۸۵/۹/۲۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ارمان

کــه ولاړ شــومه آشـــنا د ســتا پــه دَر
بیـــا به نه لــرم لــه هېــځ چانه خطــر

چې مین کړم خدای(ج) د ستا په تورو زلفو
په ظاهـــره یـم تیـاره، په باطــن لمــر

که څـوک را کانـدي دنیا او عُقبــا دواړه
پـــرې به یې ورنه کــړمه یو وېښته د سر

له عیـــبونو ښخـه ډک یـم زما میــنې
د پـاک رب یمـــه مخلــوق جوړ له مدر

معشـــوقه مــې له آســمانه بــره لاړه
مـــلائک وایـي ســـوځېږي مـــې وزر

پـه دې لار کـې تواضـع او عاجزي کړه
لکـه پروت چـې وي پر ځـمکه سور تبغر

زه دعـوه د عاشقـــي ګوره همېش کړم
چې نېـولی مـــې د ســـتا د کوڅې ور

ای ملنـګه! که په مینه کې مخلص وې
بیـــا بـــه هلـــه برابـــر شي د ســـره زر

۱۳۸۵/٦/۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عاشق آواز

چــا مونــدلی ده وړیــا بــې له کمــال
نه مطلــب د چــا نســـب ده نــه جمــال

کــه تــه وایـــې په آســانه به پیــدا شي
لــه سختـــۍ وکــړه پوښتـــنه د بــلال

ته آشـــنا شه چې یې میـــنه دائمـــي ده
د هغــه چا چـــې یې نـــوم دی ذولجلال

که غل نه یې نو له غلــه سره مـل ته یې
دا چـــې تا ورتــه نیـــولی دی جـــوال

همیـــشه دې چغـــولي مظلــومـان دي
لکــه ګـډ چې په چـــرګانو شي شغــال

ورځ روانـــه ده پوښتـــنه درنــه کیــــږي
شي به ګیـــر په آخـــرت کې په جنـــجال

زه ملنـــګ کچکــول پر غـــاړه به ولاړ یم
که نصیب مې شي قیـامت کې د وصـــال

۱۳۸۵/۵/۲۰ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونيانو په جامه کې

د ســـتا په ســـر به يـــاره زه قبـــولې زولنـــې کـــړم
کوڅه کې به دې ګرانه ګرېوان څېرې لوڅې پښـې کړم

که يو ځلـې خـــالق(ج) دا ســـتا تـــر دَره در وستـــمه
ولاړ پـــه دروازه کې تـــورې زلفـې به خـــورې کـــړم

جـــارو بـه دې دربار کـــړمه د دوه ســـترګو په باڼـــو
مغـــروره نفس به مـــات کړم بل به نرمې حوصلې کړم

ببـــر ســـر به درځـــمه لېـــونيـــانو پـه جامـــه کـې
دا نور دې ما ته ګـوري زه د ســـتا به ننـــدارې کـــړم

په يـــو نظـــر کتـــو به دې تر ډېـــره پـــورې لاړ شـــم
په لاس کې د ساقي به ماتې شنې او سرې پيالې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا راته د ستا په یـارانه کې خنـډ پیـدا کړ
په دومره لږ خبـرې به تـرې ډکې هـدیرې کـړم

چـې یو ځلـې مـې وویل زه د یـار او یـار زمـا
پوره به د آشنا د خـولې خبـرې او وعـدې کـړم

که بویې تلم کنـعان ته او کوهي ته یې ګوزار کړم
خبـر بـه پـرې د لارې را روانـې قافلـې کـړم

آه! ما مـلامت مه کـړه نـن پرون خبـره نه ده
ازل کې لیـکل شوي څکه اوس پـرې مـرکې کړم

ملنـګ وايي! یو زه او بل کچـکول به را سره وي
په تمـه د وصـال به یې زړې نـوې جـامې کړم

۱۴/۶/۱۳۸۶ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ کچکول

کاشکې ناســت وای ګرانه تا سره تر څنګ
لــرې شــوی به مې زړه نه ږ تـــور رنــګ

څوک چې ســتا په مــلاقات خړوبه شــوي
ترېـــنه خېــژي بوی د ګــل او د لـــونګ

ډېرو خونــد په رنځو ســـترګو دې اخېستی
ځيـــنې ګـــوره نېـــشيان لکـــه د بنــګ

درباريان مې چې د يار پرې خوشحالېږي
يو ځل ور به کړمــه خپل رباب ته تـــرنګ

زه په مينه مې د يار کــې ټول اوبــه شــوم
لکه ختــمه چې شــي اوسپـــنه په زنــګ

مــا په دې لاره کې ډېــر څه دې موندلي
راشـــه وګـــوره کچکــول ډک د ملنـــګ

۱۳۸۵/٦/۱۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میدان خبرې

لاس تر زنې ناست یمه ویر د خپـل جـانان کووم
وچ د للـمې فصـل یمـه تمـه د بـاران کـووم

ډېـر دې د راتـلو په انتـظار بانـدې څـارمه لار
تا چې پـرې قـدم ایښـی مینه په بیـابان کووم

ډېر شـومه خفه پر دې مـا نه چې جـلا شـولې
سترګې د ګـرېوان په لور اوښکې مې په ځان کووم

وایـه ګـل انـدامې ته سـلام د شـهزاده بهـرام
غږ د لرې لـرې نه په کور د تـور آبـان کـووم

منم دې د مېلـمه په نوم دعـوه راسـره مـه کوه
زه چې یو افغـان یمه عـزت د خپل مهمان کووم

نور نو بـه پوهـېږمه پېـژنم غلـیم او دوسـت
زه هم د ملنګ په څېر له نورو خدای په آمان کووم

۱۲/۲/۱۳۹۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناز دعوت

که خبــر شـــې ته زما د زړه پــه راز
بیــا به والـــوزې د میـــنې لکــه باز

ستا نظر باندې که هر څومره ذلیل یم
په دربار کې مــې د یار دی ډېر اعزاز

له آشـــنا سره مې میــنه پنـهانــي ده
کــه یې تــه حقیــقت بولې یا مَـجاز

که له بل سره پیـدا شوه درته وایــم
بیا مې کېنــوه په صـف کې د غـــماز

مینه هلته به مالومه په ډګـر شــــي
چې د لرې نه د عــوت شـــمه په ناز

زه د مینې په بازار بانـــدې ګډ شوی
که په لاس راشي دوکـــان ډک د بزاز

د ملنګ په حال مې یو آشنا خبر شه
د خپل زړه راز چــا ته نه کـوي ابراز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وفا قول

ځیر ځیر دې راتـه وکتـل زړګی مې په لړزان شو
دننه په زړګي کـې مـې د زړه کـورګی ودان شـو

دا ومنـــه زړګیـــــه چـې له زړه نه زړه ته لار وي
زړګی مې ژر بې واره سـتا د زړه په لور روان شو

غماز یې پېژندلی او پـه خـوله یې ګـــوزار ورکړ
نور خـــلاص له وسـواسو او لمسونه د شیطان شو

اقـــرار شـــو پر وعـــده او د وفـا قـول یې راکړو
اوچتـــو ارادو کې په رکـــوع لکـــه آســـمان شو

دا برخــې ازلـي دي چې هر چـــا ته رب ورکړي
ملنـــګه! ستا په برخه ببـر سر څېرې ګرېوان شو

خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يار په تمه

زه پــه تمـــه د ديـــدن يې شــوم بربـــاد
خــدايه(ج) مـا يې په ديــدن کـړې موړ او ښاد

که مې يو ځلې په ژونــد کې ليــدل وشــول
دا بــه وي د لــويـــه خــدايـه(ج) راتـــه داد

که مې ســـل مصيبـــتونه پــر ســـر راشـــي
زه ولاړ بـــه يـــم هـــر يـــو تـه کلـک او تــاد

چې قبول کـــړمه آشـــنا په خپـــل دربـار کې
ټـــول امـــرو ته يې لبيـــک وايـــم مـــنقاد

که تاريخ، ســاعت او ورځ يې شـــي مــالـومه
زه بـــه يې ليـــکم پـر زريـــنه کـــرښه يـــاد

چې يې څوک له خپـــل دربـــاره دي شـــړلي
همېـــشه په غضـــب کلــــک دي او نا ښـــاد

که هر څـــومره منـــزلونه پـــرې بِنـــا کـــړې
جوړ به يې نه کړې چــې يې کوږ وي ببخ بنياد

ای ملنـــګه! خپـل رقيـــب ته دې بيـــدار شه
پـــرې يې نـــږدې تـــر سنـــګر او تر مـــرصاد

۱۳۸۵/۶/۲۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زخمي مینه

زخمـونه مې ســـتا میـــنه په زړګـــي راجـــوړوي
د میـنې پر هـارونـــه مـــې ســـتا میـــنه رغـــوي

عـــلاج یې له طبیـــب او حکـــیم دواړه سره نه شته
ډاکټر دی، کـه مـــلا دی، مـــا بې ځـــایه تاووي

د ستا په پـاکه میـنه آن تر دار رسېـــدل غـــواړم
په دې بانـدې به ویـاړم چـــې تر دار مـې رسوي

ستا خوښه ده زاهـده زه په خپـــله لاره درومـــم
ښېـــرې هغـــه ته وکـــړه چـــې میـــــن آزاروي

د ستا په سر به ورشـــم میـــخانـې ته د خـــوبانو
خـادم به د ساقـــي شـــم چې پیـــالې راډکـــوي

په کومه لار چې ته ځې خپل محل ته د زړه سره
عاشق به دې هغـه خـــاورې په ســـترګو ښـکلوي

ملنـــګه! شـــه یو ته او بل کچکول در سره واخله
توبـــې یې په دربـــار کـــړه چې عـذرونه قبلوي

۱۳۸۶/۳/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جونګړې

ولـې شــوې بدبخـته چې همـېش دې په ژړا وینم
نــورو تـه اخـــتر وي خو په تـا کې کــربلا ویـــنم

سر دې ټکـوي د سر دښـمن دې خـورا ډېر ښـکاري
څوک په پټه بوخت دي ځيـنې ځيـنې بر آلا وینـم

لوی شي چې بچي دې ځـي د بـل په اشـارو پسـې
سمه لار تـرې ورکـه شـي خـطا يې لـوی لالا وینم

اوښکـو په ځـای وینـې تویـوي نن بدخشـان راته
لال دی، کـه یاقـوت او زمـرود مفته سـودا وینـم

هر څومره که کونړ په غېږ کې ونیـسم سلګۍ وهي
لوڅ شومه، بر بنړ شـومه ځنګلــونه مـې تالا وینم

۱۳۸٦/٥/۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان

زخــم ملګــرى مې سيـــنې سره دى
زړه مــې ورغلـــى له هغـې ســـره دى

کلـــه څښـــتنه په آرام بـــــه کېـــنم
مدام مې سوچ فکر هـــم دې ســره دى

کله مې څوک د خپـلې مــور نه بـولي
سلوک په شان د مـور ميـــرې سره دى

خلـــک خبـــرې د فلـــــک غـــــړوي
مينه زمـا له تـــورې شپــــې ســـره دى

خلکــه! خبر له خپـــل انجامــه نه يـــم
اوس چــې مې ژوند له زولنې سره دى

ملنـــګه! څـــوک به دې پوښتنه کـوي
چې د بادار خلاف وعـــدې ســـره دى

۱۳۸۹/۴/۷ل
مازديګر۲:۵۲بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه يم

دا بهــار به بيـا بهـار وي زه بـــه نـه يـم
د اغيـار په لاس که يـــار وي زه بـه نه يم

شيـــن توتـــي به د چمــــن پـر خوا الوزي
د بلبــلو بـــه چـــغار وي زه بـه نـــه يـــم

خواجه الوان دښـــته به سره وي په ګلــونو
چـــې زما په بـــرخه ډار وي زه به نه يـــم

چې وختـــي پاڅـــي شبـــنم به وي پر ګلو
وچـــو شـــونډو تــه سينګار وي زه به نه يم

معشـــوقه مې کــه په حقـــه آواز کـــاندي
که منصور غونـدې په دار وي زه به نه يـم

زما ميـــنه يې لــه يار څخـه جـــلا کــــړه
چې دده دې ســترګو خار وي زه به نه يـم

که دوستـــي کړي، دښمنی نه يې خبر شـه
د لستـــونې به دې مـــار وي زه بـه نه يم

که څوک غواړي چې ملنګ سره دې کېني
بيا به دا کچکول چهـل تـار وي زه به نه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړوي مې

د ستا پر ښکلــي مخ بانــدې زلفان مې ژړوي
تــورې په رنجــو، هـا تـور چشمان مې ژړوي

ځمکه کې ځای نه لرم رقیـب را سره جنګ کړي
ختــلی بــره نه شــم پاس آســمان مې ژړوي

ستا صفــت یــوازې زه تعبــیر کـولی نه شـــم
له ډېــرونه یــې اورم هــر انســان مــې ژړوي

تــورې وربځې راشـي زما په سر باندې څو ځله
ستا دیــدن چــې راولــي بــاران مــې ژړوي

څوک راته کیــسې او افســانې د هــر څه وایي
هغه ما چې اورېــدلی ســتا داستان مې ژړوي

علاج مې چې د رنځ کولی نه شي زه يې څه کړم
دا زمـا په رنــځ ناپوهــه طبیــبان مــې ژړوي

مجنــون که په لیــلا پســې له عشـقه په صــحرا
میــن چــې په بـــدرۍ ؤ بیـا دېوان مې ژړوي

ملنګه! یو ته نه يې چې په عشـق کې يې ژاړې
پر دې مــرض اخته نــور عاشــقان مــې ژړوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په سترګو

چې میـــن کړم خدای(ج) قضا وه ستا په سترګو
نــاروا نـــه وه روا وه ســـتا پـــه ســـترګـــو

چـــا دیـــدن په رڼـــو ســـترګو دی لیـــدلی
ړونـد یې مه بـوله بیـــنا وه ســـتا په سترګـــو

ډېـــرو لارو ګـــــودرونــــه دي نېـولـــي
انتــظار دې چې شیـــدا وه ســـتا په ســـترګو

له دې بلـه نېـــک نامـي بـه چېـــرته نـه وي
چې رسوا کړم خدای(ج) رسوا وه ستا په سترګو

مجنـــون نه ؤ په مجنـــون باندې چې یاد شو
وفـــا داره یې لیـــلا وه ســـتا پـــه ســـترګو

د یوسف(ع) حسـن خرګنـــد چې په کنعان شو
پرې میـــنه زلیـــخا وه ســـتا په ســـترګـــو

چې به مـــړی پرې ژونـــدی شو غـــږ د چا ؤ
د عیـــسی(ع) د خـــولې صدا وه ستا په سترګو

د فرعون دسیسې چـــې یې کـــړې شـــنډې
د مـــوسی(ع) د لاس امســـا وه ســتا په سترګو

نن ملنګ په صـورت روغ بېـــمار ښـــکارېږي
ستا په عشـــق کې یې دوا وه ســـتا په سترګو

۱۳۸۵/۷/۷ل

د روژې مبارکې میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام آشنا ته

له فکر خیـــال سره مې تللـــې او راتللـې آشنا
سر په زنګون باندې مې هر وخـــت یادولـې آشنا

چا به کیسـې راته په مخ د سپـین کتاب کـــولې
ما لا هغه وخـــت پېـــژندلې، چـې ختـــلې آشنا

د چا به مېـــنه په مېـخور او په شـــــرابو کې وه
ما ته یـوازې پـه ضـــمیر کې څـــرخېدلې آشنا

په دې پوه نه شومه د حال پوښتنه ولـې نه کړې؟
ته خو زما په سر له پـــلار، مور تېـــرېدلې آشنا

یو څه زمـــا وه غلطـــې څه د اغیار په لمـــسون
څـــه د ازل وې فیـــصلې چې به کېـدلې آشـنا

نن دې دربار ته په دوه لاسه سلامي در رومـي
ملنګ خالي کچکـــول چې تاته درېـــدلې آشنا

۱۳۸۷/۷/۲۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ولچک او زولنــــې وې چېـــرته وې؟
چې تنها مې ورځې شپې وې چېرته وې؟

په آرامــه مې ناستـــې کـــولی نه شـوی
نــه بالښـــت نه بسـترې وې چېـــرته وې؟

بل لــه تنـــدې سره لاس او په ګرېوان وم
بیا پــه نس کې مې غرمې وې چېرته وې؟

مـــا دې تمـــه د وصـــال همېـــش لرله
خو تر منځ مو فـــاصلې وې چېـرته وې؟

چې نـــاره د حـــق په لوړ آواز مې نه وه
د غلیـــم پـر ما پیـــرې وې چېـــرته وې؟

له زنـــدانـــه بـــه یـــې وړلـــو نا ببـــره
نه قاضـــي نه فیصـــلې وې چېـــرته وې؟

ډله ایـــزه بـه یې د خـــاورو مېلمانه کړو
نه کفـــن نـــه جنـــازې وې چېـــرته وې؟

ادکۍ او بیا د پـــلار په کور کې پېـــغله
په روژه د دواړو خـولې وې چېـرته وې؟

د قلـــم په ژبـــه نـــه شـــي ای ملنـــګه!
د آشنا چې سترګې مړې وې چېرته وې؟

۱۳۸۷/۴/۲ل، ۷:۳ب ظ

د سید جمال الدین افغان ثانوي ښوونځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ او ګلاب

جانانه ســـتا د عشـق پر هــا مـــزار مې نه پرېږدي
چې درشم سـتا تر دَره پـــر دې لار مې نه پرېـــږدي

که هـــر څـــومره مجــرم يمـــه منـــم يې پـه لېمو
په تمـــه د ديـــدن زه ګناهـــکار مې نه پرېـــږدي

له مــا ســـره جفــا د آشـــنا ګـــوره هـــم وفـــا
پر لاس بانـدې ګټـلی جــوړ قمـار مې نه پرېـــږدي

عـــدل په دنيــا کې چــې بې ځايـــه نن زورېـــږم
د سرو شګـو باران کې چـې سنګـسار مې نه پرېږدي

خوله بانـــدې نارې د اناالحـــق وايـــم ګـــويان يم
منصور په عشق کې موړ په سر ده دار مې نه پرېږدي

له ډېـــر وخـــت پر دېځـــوا يې خارمـــه لويــه لاره
رقيب نه ډېر په تنـګ يم په کـــرار مې نه پرېـــږدي

ملنـګ ځـان به بورا کـــړم له ګـــلاب نه به تاوېـــږم
خـــو څـه وکـړم له ګل سره چې خار مې نه پرېږدي

۱۳۸۵/۱۱/۲۶ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د آشــنا کــوم منــنه او ســــپاس
دا چې ويې شولو له ما سره شـناس

همېشه به مې په خيـال کې تاوېدلو
شکــر ووتـــلو زمــا د زړه بـــړاس

د رقيب سره هر وختي زه جنګي وم
دا چې ماته را پيدا کړې ژر وسواس

زه په مينه د آشنا کې داسې نغښتی
لکه پټ چې لـوڅ بدن شي په لباس

که مې يو ځلې منګول ته غماز راغی
نور به يې ونيـسم په خوله لکه پلاس

خدايه(ج) ماته کړې حاصله مينه صافه
هم مـــې وســاتې له شره د خـــناس

نه په تـول او تــرازو کېږي ملنـــګه!
نه موزون نه په مقدار شي نه مقياس

۱۳۸۵/٦/۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې تــړلی دې د زلفــــو په زنځيـــــر يم
تـا ته ښــکارمه آزاد خــــو زه اســـير يــــم

ســـتا جفـــا ته مـــــې وفـا وفا په خـــوله شي
څه چې کـړې او څـه دې کړي ورته ځيـر يم

نيمه شپه کې دې يـادونه دومـــره زور شـــي
چې ســـبا ته ملامــــــت بيـــا د ضمـــير يـــم

په ټولي کې وروســــــته ناســـت يمـه منـــمه
دروازه کـــې دې رښتـــــيا د ټــولو ميـــر يم

چې مې لاس د مينـــې در کړلو په لاس کـــې
له هغـــې ورځې غليـــــم سره در ګيـــر يـــم

اوس مې پرپرده په خلوت کې ګړی چُپ چُپ
زه ملنـــګ دلتـــه د څـــو ورځــــو اجـــير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فلسفه د خواږه ژوند ورکـه پیـــدا کړي
چې څوک ګډ شي په دریاب د شـــاعرۍ

سوچ او فکر يې نظمـونه شي غـــــزلې
هر يو خيال يې شي په باب د شاعـــرۍ

په غمـــونو او ښـــاديو کـې يې ګـــوره
غـــوړولی يې وي کتــــاب د شاعـــــرۍ

نه موســـم د پســـرلي او څيـلې غـواړي
چـــې روانه شـــي ميــزاب د شــــاعرۍ

خوشـبويي لري د وخت په تېـرېدو کې
راشــــه وګـــوره کبــــاب د شاعــــــرۍ

عجيبه غـــوندې خـــوندونه او مـزې دي
که ويده شـي څـوک په خواب د شاعرۍ

لويه لار کې به يې ګـوتې شونډې ښوري
چـــا چـې ونيـــــوه تـــناب د شاعـــــرۍ

د ملنګ په څېر به دی هم ويښ ويده وي
که تر غوږ يې شـــو ربــاب د شــاعــرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــې میـــن کـــړمه زه تـا په ښکلـــي مـــخ
بیـــا نـو ولـــې وهـــي مـــا پـه ښکلـــي مـــخ

چې ځان سپین کـړمه بیا بیا په تهمت رنګ شم
چـــا لیـــدلی یـــم د چـــا پـــه ښـــکلي مـــخ

د لاسونو ګوتـــې پـــرې کړې د وخـــت نجـــونو
مـــلامـــــته زلیـــخا پـــــه ښکلـــي مـــخ

که یې ګوتې کړلې پرې زړونـــه به یې پرې ؤ
کـــه یې ســـترګې وای ســـبا په ښکلـــي مخ

چې په ټنـډه یې نښـــان د ښایســـت نه وه
کله خـــلاص شـــي د آبـــا په ښـــکلي مخ

د لیـــلا د کـــوڅې سپـــي بـــه ښکلـــومه
زه مجنـــون مـــې د لیـــلا په ښکلـــي مخ

ما ملنـګ ته خپل سیرت صـــــورت مالوم دی
دا چـــې څـــه کـــړم د دنیـــا په ښکلي مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نصیبه کله کله مې کوځې لارې اغزي کړې
بیا کله داسې وشي چې له سپیو جوړ سري کړې

په غوږ کې پټ د نیمې شپې چې غلې چاته وایم
خبر رابانديې څنګه کلی کور او ګاونډي کړې

چې څه مې اوربدلي دي د سر په سترګو وینم
قسمت چې د چا خوار شي په چمن يې مات منګي کړې

له چا نه پاتې اور او له چا پاتې مړې ایرې شي
بس سم د لاسه وینم چې هوښیار يې لېوني کړې

دا لیکه د ازل ده نننۍ خبره نه ده
څوک وي آزاد په کلي په چا کور کې پا بندي کړې

ملنګ مې خبل نصیب ته مړې مړې اوښکې کړلې تویې
چې څنګه ملامت يې هم د خپل او د پردي کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما مې آشــنا ته پټ په غــوږ کــې يو کيسه کړې ده
هغه آشـنا مې خپل آشـــنا ته سـر چپــه کـــړې ده

نوره به نه کړم ريبــاري دې قســم خـــــور آشنا ته
له دغه کار څخـــه مې څـــو ځلې تـــوبه کـــړې ده

زه يې ليـــدلی يمـه چېـــرته بـــد ګــومان ولې دی
له ده نه مخـــکې ما هغو ســـره لانجــــه کــــړې ده

په جوړولو د کورګي بانـــدې چـــې نه پوهېـــږي
لالي مې نن مخکې له وخت ځينې کوژده کړې ده

چــې په وړو خبـــرو نه پوهېـــږي مـــه ښــــوروه
هغـــه زمـــا په خېر د فيل په غوږ کې شپه کړې ده

خالقه! ښار دی بې پوښتنې آشـــنا نه شـــو پيـــدا
زه يو ســـاده ملنـــګ په چـا مې عقيـــده کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مـــې پـــرونۍ مخـــکې له وخـــته غـزل وګوره
ډېـره ده نېکبـــخته دا نېـــکبخته غـــزل وګـــوره

ته بې کـــاره کله يې ماغـزه به شاعران خوري پرې
لږ فرصـــت پيـــدا کړه راشه مفـــته غـــزل وګوره

هر يو مې د ګودر چنار په څېر باندې ښـودلی دی
ډېر کـــه دې انګـــور د ونـــې لښـــته غـزل وګوره

ګير شي په جرمونو فقط دوه ورځې په بند کې وي
خوشـې شي سبـا ته دا بدبختـــه غـــزل وګـــوره

نه اخلــــي ملنـــګه! څـوک دې دا غـزله نه اخلي
ختهـــه يوه ختهـــه ده خو ښـــته غـــزل وګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې دردونـــه ستا په ښکلـــــو اننګو راغلـــي
دومـره غمـــونه زما په کليـــو په کـــوڅو راغلـــي

دې فرعـونـــي لښـــکرو څـه ونه کړل، څه ونه کړل
پـــرون هغلتـــــه اوس په دغـــو پښتـــنو راغلـــي

ورکړئ يو څه، ورکړئ يو څه دوی ته د خدای په نامه
يو څـــو بـــې وزله له دې بـــرو کنـــډوالـــو راغلـــي

زمونږ له هېـواده ها د بر کلي جـــومات جـــوړ شوی
هر څـــوک تر خپـــلې وسـې ستـــړي له چندو راغلي

دوی تـه بـه څنـــګه د بريـــا لاســـونه لپـه کـــړمه
بې اجـــازې مـــې پـــه کړکيـو دېـــوالو راغلـــي

پرېږده شلېـدلي ګرېـوانونه زړه بـړاس ته پـــرېږده
له دې نـــادودو ولســــــو نه تر سپـــږمـو راغلـــي

توپيـــر يې نه کېـــږي ملنـــګه ســـړی څـــه ووايـي
پـــرون وتلـــي په سيـــنه ؤ نـــن په پښـــــو راغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلتـــه ظلـم، دلتـه زور، دلتـه زياتی دی
چې پنځه ګوتـې په خوله منډي زمری دی

د يو څـــــو نا اهلو ستـــړو بې فرهنـــګو
نه سـړی په دې زور واکـــو کې ســـړی دی

زور قـــوت به يې مېـــړي ته نه رسېـــږي
خو په کبر کـې ستر اوښ ترېنه کمکی دی

دا چـــې ګـــل يې تل ســـاتلی له اغيـــارو
اوس نـــو ولې ملامـــــت په ګل اغـــزی دی

خدای بـه يې ســـاتي له نظـــر د بدو سترګو
ورتـــه دود مـــې بادبـــرک او سپېلنـــی دی

د آشـنا د کوځې داســـې پاسبـــاني کـــړه!
چې هر څوک وايي سړی نه دی دا سپی دی

تش په غبـــرګو تســـبو نه کېـــږي ملنـــګه!
څو شاهد دې په سجده خيالي تنـــدی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه پوهېـــــږم چـــې لړزېـــږم کله خنـــګه کله خنـــګه
چې پاڅېـــږم بېـــرته لوېـــږم کلـــه څنګـــه کله څنګه

نتیجه مې د عمـــــل ده که ښـــېرا د کوم مظلــــوم ده
په خـــوارۍ خــوب کې غـــرېږم کلـه څنګـه کله څنګه

تـــه د چـــا په یـــاد ژړېـــږې ما ته کلـــه مالومېـــږي
په خپل خیال کې غلطــېږم کلـه څنګه کلـه څنګـــه

ګوره زه له عقله کم یم خیر که سر وېښته مې سپین دي
په خـــــوږو د چـــا غولېـــږم کلـه څنـــګه کله څنـــګه

سړیتوب عمر پوره شو څلوېښت کالـه جنګ جګړو کې
چې ســـړېـــږم بیا ګرمـــېږم کله څنـګه کله څنـــګه

ډېـــرې کونـــډې ډېرې بـورې راته پاتـــې انقـــلابـــه!
زه ملنـــــګ ورتـــه زورېـــږم کلـه څنـــګه کله څنـــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـــتا يـادونه مـې پـه ويښــه زنګـــوي
کلــه کلــه مــې لـه خـــوبه پاڅـــوي

کله سـر په زنګــون ايښــی غلــی غلــی
کلــه کلــه تصـــوير مـــخ تــه راوړي

کله وينــمه يادګار د خـــواږه ژونــد دې
يقــين وکـــړه ما آرام تـــه نـه پـــرېږدي

کلــــه اورم آوازونـه د خـــوږ ژونـــد ستا
ګونګـــی ژبـه مـې ځـــواب نه درکـــوي

کلــــــه يـــو بل راتــه هغـــه دغـــه وايي
کلــه کلـــه مې ضمـــير هـــم پـــړوي

اوس به څوک وي چې ملنګ دې دلاسا کړي
خامـخا بـــه يې وېښـــته غـم سپيـــنوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې یو څو ستوري د آسمـــان لټوم
د رقیبانو په کـــوڅه کې مې جـــانان لټـــوم

دا ســـتا په مینه کې رنگ شوی تردې ځایه یمه
د قافلـــو ســـره ملگری شوم کنـــعان لټـــوم

چې سپېناوی یې لوی ځښتن په ماشومانو کوي
داسې دوسې، داسې بندي، داسې زندان لټوم

ورځمـه نیسم د آســـمان لمنې نـن سبـــا کې
یو څو للمی مړاوو غـــوټیو تـــه باران لټوم

نن مې هوډ کړی مـخامخ یې دروازې ټکـــوم
د عملونو په هیـــنداره کې مـــې ځـــان لټوم

بیایې په تنده لهجه زوړند ستـــرگو غلـــې غلي
د هر سایل خاموش ځواب ته مې وجدان لټوم

ملنگه! بیا په نیمه شپه کې دا ړانـــده توغندي
هر یو په جار وایي ساقي کې مـــــلایان لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ريښتـــيا چې پرتــه له تا نه تېـرېږي
په زړه کې پټ چې مې په زړه تېرېږي

د شپــې پـلان د سبـا ورځــې تـــړم
ګــوره سبا ورځ چې په څـه تېرېـــږي

لېـــوه چې ګډ شي په رمه کـوم ساعت
وايه چې څنـــګه په شـــپانه تېـــرېږي

څښـــتنه جــار دې له قـــدرته شـــمه
دا نـن څه حـال په پښـــتانه تېـــرېږي

قسـم په خـــدای(ج) په سـړي وغمبـرېږي
د دوبـــي ورځ چــې په کاله تېـــرېږي

مـــا دي زړګـــي غوښــې پرې وخړلې
نـــاروا بيـــا پـــه دالانه تېـــرېـــږي

ملنګه! څه د لارې سـر دې پرېـــږده
دوه ميينان دي لکـــه غلـــه تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاس په سر واورې پرتې لاندې باران کړي
کاڼې ډېر وي خو يو يو ياقوت مرجان کړي

پاکولو د بنده ته چې هود وکړي
سوزول د ګناهو په رمضان کړي

ته په کوم نيت اړم شوی يې تقدير ته
تا وژلي کړي ژوندي بيا يې شاهان کړي

چې کرل او ريبل کړي ورته مالوم دي
نو پرې ولې ملامت قلب سرطان کړي

حقيقت د زړه په سترګو باندې ويني
په ربتيا باندې شکونه او ګومان کړي

چې د نوح هغه اوږده تبليغ ايل نه کړو
په دې لنډ عمر به څنګه څوک جانان کړي

دا د سويو اسوېلو سوی زړګی به
ما ملنګ به په خالي لاس ور روان کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې د نـــن او د راتلـــونکي انـــدازه کـــوومـــه
گـــوته په غـــاښ ددې حـــالاتو ننـــداره کـــوومـه

دا چې ځـواني مې دې ناخوالو ښکار شوه کړوپ يې کړمه
اوس به د چـــا په محکـــمو کې فيـصله کـــوومـــه

نور به نـــو سر په زنگـــون شـــپه په ويښـــه نه تـــېرووم
لکه شاعـــر چـــې لـــه خيـــالاتو ســـره شپه کـــوومـــه

لمن مې ډکـــه ده له کاڼـــو خو څـــوک نه پـــرې ولـــم
زه لکـــه پـــورې غـــر په خـــدای چې گوزاره کـــوومه

د انديښـــنو او د غمـــــونو تابـــوت وړم پـــــر اوږو
هلتـــــه د څـــــو آزار گټـــــلو جنـــازه کـــــوومـه

زما غـرور، زما وجـــدان د چـــا په ځـــان نه منـــــي
پرتـــه له دې چې يـــوه تـــا ته به سجـــده کـــوومه

ملنـــگه! تا ته کـــړي يو څـــه او مـا ته بل څه کـــوي
دلتـــه به څنـــگه اعتـــبار د چـــا په خـــوله کـــوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ورځې خيال سړی له خوبه باسي
فکر جنجال ســـړی له خـوبه باسي

په خپلو ښـو او بـــدو نـه پوهېـږي
ثواب وبال سـړی له خـــوبه باـسي

د کار په نيت استـــخاره کـــوومـه
خپل اندېوال سړی له خـوبه باســي

قلم په لاس سـوچ کې غـزل جوړوم
زنګ او مسکال سړی له خوبه باسي

په تش لېدو له سترګو وړي خوبونه
د زنې خال ســـړی له خوبه باســي

ملنګه! خپله ملنـــګي دې ښه ده
دولت او مال سـړی له خوبه باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د آشنا مې سترګې سرې دي نه يې مني
جوړې کړې يې پلمې دي نه يې مني

په رڼا ورځ حقيقت سترګې کړي پټې
دلته غبرګې جنازې دي نه يې مني

د هېواد خاوره شاهده ده ژړېږي
يَل په پَل نن هديرې دي نه يې مني

پسرلي ښکلا بدله په بل رنګ کړه
د سرو وينو فوارې دي نه يې مني

ته نن رحم کړه مقتوله انتقام کې
د مظلوم ملت نارې دي نه يې مني

يو خوا پانډ بل خوا ته پړانګ منځ کې ملنګ دی
ورته کړې چا ښېرې دي نه يې مني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خبــره مــې له زړه ســــره ده
د آشــنا کــور مـــې له کاله ســره ده

ريبار په کــور کوژدن دې کړې نه ده
غم دې جـــانانه لــه واده ســــره ده

ګــوره کــــارونو کې به کــار نه لرې
د هر يــو کار تدبير له ده ســــره ده

ښايســت د مــخ مې نړيــوال زوروي
کيســـه د تــره نن دې وراره سره ده

ملنــګه! خوره شوله پرده پرې وکړه
واک او اختيار دې له ړانده سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما له ګـــريوان سره په پــــټه مشــــوره کـــوله
دا ستا د مـينې مې په خپل ځان اندازه کوله

نن مې ګومان راته ښکارېږي په يقين بدل شو
تا په رښتيـا هـم پسرلي ته حـــوصله کـــوله

لکـــه چـې جوړه مې د ختو کلا بيا ورانېږي
هلـته يوه زلمـي له بل ســـره کيـــسه کـــوله

خالقـــه بيا به يې ګرمۍ د جـوزا وســـوځوي
په دغـه باب مې د بې وزلو انديښــــنه کـــوله

ما ملامت مه بولـۍ نفس لرم شـــيطان لـــرمه
يـــو څـــو بـــدرنګو د ډالـــرو اشــــاره کـــوله

ســتا له ورو خبـرو ځـار شـمه يتـــيم ماشـومه
دا څنګه زړه ؤ ستا په پلار يې چې حـمله کوله

بيا يې د ميـــنې ملنـــګان له دروازو شـــړلي
نن د ملنګ په څېر هغـــوی هم دروېـــزه کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ملنـګ میـــــنه ملنـــګ کوي ملنګه
ګـوزاره لږې له څنـــــګ کــوي ملنګه

ملامت نه دی ښایســــــت له دنـیا تللی
دا چې ناز پر مـا بـدرنـګ کـوي ملنګه

ما د سر په ســــترګو ولېــــدل څو ځلې
دلته ننګ په هر بـې ننـــګ کوي ملنګه

د بــورا سیــنه ســوری ګل د ګلاب کړه
خـود به میـنه په لــونګ کوي ملنـــګه

سر به وخـوري دا مور مړی نن سـبا کې
څوک چــې سر لږ ذره دنګ کوي ملـنګه

څرک د سولې آرامــی هېـڅ نه لګـــېږي
دلته هر څوک ژوند په جنګ کوي ملنګه

لـه څېــښتنه کلمـــه غـــواړه په ژبـــه
عـــزرائیل چې کلـه زنګ کــوي ملنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـه د ګـــودر نـه د منـګي کيـــسه ده
قسم په خدای چې د زړګي کيــسه ده

زه يــې په دنـګه ځــوانۍ وغــولېدم
اوس يې چې وينم د مرګي کيــسه ده

قرآن ټــوټه ټـوټه جـومات شهـيد شو
ته او خـــدای دا هم اسلامي کيسه ده

خدايه! په خوب کې مې ليدلې نه وه
نـــن په رڼـــو د هــر سړي کيـــسه ده

زمـا په خيـــال سـر کې ماغزه نه لري
د ګيـدړ خـــره او د زمـــري کيسه ده

چې ملامت څـوک دي پوښتنه کووم
زه وايــــم ومـــــه د غوايـــي کيسه ده

دا چې له ځان سره به نور څه راوړي
دا د راتلـــونکي پســـرلي کيـــسه ده

ملنـــګه! زه چــې مې زړګی ور وړمه
د بـل په فکـــر مطلـــبي کيـــسه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

زه دې پـــوروړی یم کـــه مـــې ته یې پـــوروړی
د سلو ســـر دې نـــن په مازدیـــګر راځیـــنې وړی

دا زه دې پېـــژندلـی شـــپه او ورځ راتـــه ولاړ یـې
په ســـمه چـــې در نه شـــم بیا دې غـــر راته نېولی

قربان شـــم عزرائېـــله لږ د ســـر ســـړي ته ګـــوره
فرصـــت خـــو یو څـه ورکړه په سختیو مې موندلی

زړګیه ستا خالي ځای به په چا باندې اوس ډک کړم
چې سترګې مې ور واوښـــتې پـرون دی رانه تللی

خاونده! نه پوهېـږم چـــې په څـــه یـــم وژل شـوی
کـــه ژبـــه پښتـــنه پټکی په ســـر مې ده وهلـــی

تـــر څـــو به وژل کېـــږم او قـاتل به مالوم نه وي
قلمـــه اوس یـــې لیـــکه تا نو ولـــې انکـــار کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه د خیـــال په تصـــور کـــې زنګېـدلم
تا لېـدلم مـا خـدایږو کــــه ته لېـدلې

د یو چا انځور مېلـمه مـې ؤ خیـالو کې
اوښکې خپله په خپل سر له سترګو تللې

عجیبه غوندې دنیا وه زمـا په ژونـد کې
په ساعت کې مـې ژړلـــې او خنـــدلې

د غماز په څــېر هغلـته یو بل څوک وو
د پـــردې تـــرشـا یې ورو ورو راکتـلې

اوږده شپه د ژمـــي تېره شـــوه سبا شو
له لـــړ تـــویې ملغـــلرې مې شـمېرلې

ملنـــګـې نه وه ملنـګه دا خــــاني وه!
چـې مـې څـــه ورته ویلې یار منـــلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکـــه رڼا چـــې، په رڼا کې، په رڼـــا پســـې ځي
زړګـــی مې ځـکه ستا د زړه په سر سودا پسې ځي

ملامـــت بـــه ورته مالـوم ده هســـې ســـترګې پټې
چې چېرته زړه ځي، هلته پښې په هغه چا پسې ځي

اُوس او خزرج شول د کلـــونو دښـــمنۍ لاس په سر
حق رسالت او ستر نعـــمت هـــر چا پخلا پسې ځي

تا وه لیـــکلې په تقـــدیر کـــې هدایـــت خبـــره!
شي نافرمان ولې هُـد هُـد چـــې په سبا پسې ځي

د چـــا دې لاســـه کـړه لاړه پـــه زیـــړي مازدیـــګر
روایـــې څـــه کـــړې دردېـــدلي نا روا پسې ځـي

ورځ را روانه ده لمـــده ژپـــه دې وچـــه غـــواړم
دروغ به دروغ شي او رښتیا به په رښتیا پسې ځي

یـم پلـــورل شـــــوی له پخـــوا نه پـــه ارزانه بـــیه
ســـوانح ګـوري څـــوک لالا او څوګ آبا پسې ځي

ملنـــګه! لاړ به شـــــې نـړۍ نه له ارمـــانه ســـره
هېڅوک په دې فکر کې نه دي چې عُقبا پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو ړوند سر مې دې سپین کړو اوس دې کده وکړه
صبر تمام زړه مې دې خورین کړو اوس دې کده وکړه

ما لویه شپه تا ته پستې تا خندورې کړلې
پر ما دې پلی خپل آیین کړو اوس دې کده وکړه

هیڅ خبر نه وه ګوزاره کېده او ژوند روان ؤ
چې مې یو خال پاس په جبین کړو اوس دې کده وکړه

زما اخلاص به دې وهي آزار ګڼلې آشنا
ما ته دې کور کلی کمین کړو اوس دې کده وکړه

ورځه ورځه خیر به ونه کړې تا ته شوي ښېرې
خوښ دې پر ځان شیطان لعین کړو اوس دې کده وکړه

پرون دې زه ومه ملنګ او درته خوښ جامو کې
چې دې پر غاړه لونګین کړو اوس دې کده وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زورېدلــی یم له یـاره دومــــره ډېــر
څـوک به نـه وي له اغـیاره دومره ډېر

په دا خپــله غلطـی مې نه پوهېـــږم
کنه! تللـــی یـــم پر لاره دومـره ډېــر

ترې په ژوند کې د خوښیو لایق نه شوم
پرې وتلی یــم له کـــاره دومـــره ډېر

نصیبـــونه، قســـمتـونه، تقـــدیــــرونه
رسېــــدلی یـــم تر داره دومـــره ډېر

مؤمن یو ځلې چیـــچلی شي له غــاره
چیچل شوی یم له غـــاره دومـــره ډېر

زه ساده ملنگ په خپله ساده گی کې
چا لېدلی یم هوښـــیاره دومـــره ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننليک

دا چې زما شاعري د تخنیک او سیستماټیک له پلوه څومره کیفیت یې درلود، دا مې د ادبیاتو او د شعر استادانو ته وړاندې کړ، چې له نېکه مرغه د خپل ځانګړي نظریه یې زما د شډلې شاعرۍ په پار څرګندې کړې دي، خو ما هر کله د خپل الهامونو ته ښه راغلاست ویلی او بې له کوم استرس او ډار څخه د ټولنې او د زړه غږ مې د شعر په ژبه بیان کړی دی، په هر صورت؛ په لومړي قدم کې د پښتو ادبیاتو ستوری استاد لعل پاچا ازمون صیب څخه نړۍ مننه کووم چې زما شعرونه یې ډېر په غور سره کتلي او د کره کتنې وړاندوینې راته کړې وې، چې ما هم د راتلونکې شاعرۍ لپاره ډېر په غور سره ولوستل، چې ګټور او مثبت پاینټونه یې درلودل، بیا ځای لري چې مننه وکړم له تاند او زیارکښ عبدالوهاب مومند څخه چې د کتاب په اډېټ او کمپوز کې یې راسره مرسته وکړه او هلې ځلې یې د ستایلو وړ دي. همدارنګه له نورو ملګرو نه هم مننه؛ چې د کتاب په برخه کې یې ونډه اخیستې!

هېره دې نه وي، د مالي لګښت په برخه کې له حاجي راز محمد امرخېل څخه نړۍ مننه چې په لنډ وخت کې د کتاب چاپ ته یې اوږه ورکړه.

درنښت

ذکرالله ملنګ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library